

Bất Nhất Dạng Đích Nhân Sinh

Contents

Bất Nhất Dạng Đích Nhân Sinh	1
1. Chương 1: [1]	1
2. Chương 2: [2]	4
3. Chương 3: [3]	6
4. Chương 4: [4]	9
5. Chương 5: [5]	11
6. Chương 6: [6]	15
7. Chương 7: [7]	17
8. Chương 8: [8]	21
9. Chương 9: [9]	23

Bất Nhất Dạng Đích Nhân Sinh

Giới thiệu

Thể loại: trùng sinh, hiện đại, anh em họ, thanh mai trúc mã, nhẹ nhàng, HEEdit: Cáo KhinhHạ Tử Tường biết được m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-nhat-dang-dich-nhan-sinh>

1. Chương 1: [1]

“Lâm Nhi, ngày mai làm thủ tục xuất viện cho Hà Tử Tường đi, bộ dáng nó thế này không còn sống được mấy ngày nữa đâu, ở bệnh viện cũng phí tiền thôi.” Một giọng nam đột nhiên vang lên trong phòng bệnh yên tĩnh.

“A Khải, làm vậy được không?” Tiếp đó, một giọng nữ do dự vang lên.

“Có gì không được? Không phải bác sĩ đã nói nó chỉ còn sống được một tuần à? Ngay cả bác sĩ cũng không còn chút hi vọng nào, kia còn ở bệnh viện làm gì, chỉ lãng phí tiền. Hơn nữa, tình huống của nó thế nào, em với anh hiểu rõ hơn ai hết.”

“Được rồi.” Người nữ do dự nửa ngày thì đồng ý: “Dù sao bệnh cũng trị không hết, đã là thời kỳ cuối.”

“Sớm muộn gì cũng chết, thay vì lãng phí tiền, không bằng để tiền lại cho chúng ta, chúng ta cũng thực cảm tạ a.” Giọng nam bật cười khê thực đắc ý.

“A Khải, sau này anh phải đối xử với em thật tốt đó, không được vứt bỏ em, em vì anh mà....” Người nữ còn chưa nói hết đã bị đối phương đánh gãy: “Lâm Nhi yên tâm, anh yêu em, hiện giờ yêu, sau này cũng vĩnh viễn yêu em, một đời một kiếp không rời.”

“Ân, A Khải, anh thật tốt.” Giọng nữ ngọt ngào nói.

“Lâm Nhi, chờ vài ngày nữa Hà Tử Tường chết rồi, anh dọn qua ở cùng với em.” Giọng nam khựng một chút, sau đó giống như cảm thán nói tiếp: “Rốt cuộc chúng ta cũng có thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ...” Âm thanh mập mờ, tựa hồ mang theo ám chỉ gì đó.

“Ngô

~~ A Khải.” Người nữa tựa hồ hiểu được ẩn ý, không khỏi thẹn thùng không thôi, tiếp đó là một tiếng vỗ nhẹ, hẳn là người nữ đang đâm nhẹ vào ngực đối phương, nũng nịu.

“Ha ha...” Người nọ cười khê: “Lâm Nhi, chỉ cần Hà Tử Tường chết, chúng ta có thể vĩnh viễn hạnh phúc bên nhau.”

“Ân, chúng ta có thể ở bên nhau cả đời.” Người nữ nói: “Nửa năm trước kiểm tra ra ung thư dạ dày em mới không nói cho anh ta biết, dù sao khi đó cũng bước vào thời kì cuối rồi, cho dù phí một khoảng tiền lớn để xạ trị thì cũng chỉ...”

... ..

Trong lúc mơ màng màng Hà Tử Tường hoảng hốt nghe thấy giọng nữ quen thuộc đang nói chuyện với ai đó, kia là âm thanh của vợ mình, cậu nhận ra, mà giọng nam kia, hẳn là bác sĩ đi, Hà Tử Tường nghĩ.

Nhưng những lời tiếp theo truyền vào tai làm Hà Tử Tường kinh ngạc, khiếp sợ cùng phần nộ khôn cùng. Hóa ra từ nửa năm trước vợ mình đã bắt đầu có tình nhân ở bên ngoài, mà giọng nam xa lạ kia cũng chính là tình nhân của cô ta. Hơn nữa, nửa năm trước kiểm tra sức khỏe đã phát hiện ung thư dạ dày nhưng vợ cậu đã cố ý giấu diếm, nguyên nhân là vì sớm muộn gì cậu cũng phải chết.

Phí tiền trị liệu miễn cưỡng kéo dài sinh mạng vài năm, không bằng mang tiền đi cung phụng cho tình nhân!

Hà Tử Tường nghĩ tới con trai, nghĩ tới mẹ, nghĩ tới số tiền gửi ngân hàng mà mình gom góp tích lũy cùng căn hộ kia, chẳng lẽ cứ vậy để hai kẻ khốn khiếp này sai tiền mình, ở nhà mình, tiếp đó còn khi dễ con trai cùng mẹ mình. Cậu không cam lòng, như thế nào cũng không cam lòng, cho dù chết, cậu cũng không để lại một phân tiền nào cho cô ta cùng người đàn ông kia, cậu phải lập di chúc, cậu muốn lưu lại toàn bộ tài sản cho con trai cùng mẹ mình.

Cậu phải lập di chúc, cậu phải lập di chúc! Hà Tử Tường ra sức giãy dụa, liều mạng muốn mở to mắt, sau đó gọi người kêu luật sư tới, cậu phải lập di chúc!

Phút chốc, Hà Tử Tường mở bừng mắt, từ trên giường bật dậy, cơ hồ không chút nghĩ ngợi đã há miệng gào lên: “Luật sư, tôi muốn...” Bất quá âm thanh đột nhiên khựng lại, cậu nghi hoặc nhìn hoàn cảnh xung quanh, không đúng, đây không phải bệnh viện.

Đây là nhà mình!? Hà Tử Tường hoài nghi nhìn mọi thứ quen thuộc trước mắt, đây là...

Không để tâm tới hơi thở gấp gáp cùng một thân mồ hôi lạnh, Hà Tử Tường nhảy xuống giường, mở cửa phòng bước ra ngoài phòng khách, tỉ mỉ xác nhận từng nơi từng chỗ: bàn ăn cũ kĩ mà mình cùng mẹ và vợ cùng dùng cơm; trên vách tường xám trắng là những hình vẽ bông hoa đủ màu sắc, đó là lúc còn bé cậu nghịch ngợm vẽ lên, cũng vì thế mà bị ba mẹ la mắng một trận.

Nơi này là nhà cậu, thật sự là nhà cậu, là căn nhà cũ.

Hà Tử Tường yếu ớt ngã xuống sofa, lau đi mồ hôi trên mặt, nhìn hết thấy trước mắt, nghĩ tới cảnh tượng không rõ là thực hay mơ vừa nãy, trong khoảng thời gian ngắn cậu không biết nên có phản ứng gì.

Cẩn thận nghĩ lại hết thấy những việc trong mơ, rõ ràng tới từng chi tiết, từng sự việc, chân thật vô cùng. Đúng, chân thật, thật tới mức căn bản không thể nghĩ nó là cảnh trong mơ mà là việc từng phát sinh.

Hà Tử Tường ngơ ngác nhìn hết thấy, có lẽ, cậu đã sống lại.

Bất quá, cậu không có thời gian cùng tâm tư suy nghĩ tới lí do vì sao mình có thể sống lại, hiện giờ quan trọng nhất là đoạn cuối cùng của giấc mơ kia, cậu bị ung thư dạ dày, trong lúc hấp hối ở bệnh viện thì nghe thấy cuộc nói chuyện của vợ mình với tình nhân.

Hà Tử Tường giơ hai tay lên, trái phải cao thấp đánh giá, xác nhận nó là đôi tay của người bình thường khỏe mạnh chứ không phải gầy gò trắng bệch của người bệnh nguy kịch sắp chết; đưa tay áp lên ngực, xác nhận nhịp tim trầm ổn mà mạnh mẽ, Hà Tử Tường khẽ mỉm cười, hiện giờ cậu thực khỏe mạnh, thật sự khỏe mạnh.

Cảm giác được thân thể khỏe mạnh, lại nghĩ tới bộ dáng gầy gò ốm yếu của mình nằm trên giường bệnh.

Bộ dáng bất lực chỉ có thể nằm chờ chết, Hà Tử Tường không thể tin những gì trước mắt là chân thật. Cậu siết chặt nắm tay, sống chết thật vô thường, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, lưu lại những vết ấn rõ rệt. Đau đớn làm Hà Tử Tường tỉnh táo, cũng làm cậu tin tưởng chính mình hiện giờ thực sự khỏe mạnh, thực sự còn sống khỏe mạnh.

“Ha ha ha... còn sống, đúng vậy, mình vẫn còn sống.” Hà Tử Tường cất tiếng cười to, lầm bầm: “Còn sống thật tốt.”

Nói thật, muốn Hà Tử Tường tin tưởng vợ mình ngoại tình kì thực là chuyện rất khó tin, bởi vì tình cách vợ cậu thuộc dạng hiền thê lương mẫu dịu dàng như nước. Cho tới giờ, cậu vẫn luôn yên tâm giao phó hết thấy việc nhà, mẹ cùng con trai cho vợ, bản thân cố gắng phấn đấu làm việc để xây dựng một cuộc sống thật tốt đẹp cho bọn họ.

Thực không ngờ.... Hà Tử Tường cười khổ một tiếng, không ngờ vợ mình cứ nhiên quen biết một người đàn ông, hơn nữa, còn gián tiếp mưu hại sinh mệnh mình, có thể xem là đã tiêu hủy tiền đồ cả đời mình đi.

Cậu cùng vợ quen biết nhờ sự giới thiệu của bằng hữu, sau khi gặp mặt, ấn tượng song phương cũng không tệ, sau vài lần gặp gỡ thì trở thành người yêu, nửa năm sau thì kết hôn, bốn tháng sau thì có tin vui, sau chín tháng, con trai của cậu, Hà Thần chào đời. Sau đó, sự nghiệp của cậu cũng chậm rãi tiến vào quỹ đạo, trải qua vài năm cố gắng, cậu mua được một căn hộ không tồi cùng một khoản tiền kha khá gửi trong ngân hàng.

Liếc mắt nhìn thời gian trên quyển lịch treo tường, Hà Tử Tường cười mỉa, khoảng thời gian này là lúc sự nghiệp cậu vừa thăng tiến, chưa kiếm được tiền, chưa mua nhà, cũng chưa dọn ra ngoài, hiển nhiên vẫn còn ở trong căn nhà cũ của ba mẹ.

Năm Hà Tử Tường mười lăm tuổi, ba mẹ đã ly hôn, từ lâu cậu đã không còn liên lạc với ông, cho tới lúc phát hiện ung thư dạ dày nằm liệt trên giường bệnh, cậu cũng không biết ba mình hiện giờ đang ở đâu.

Nhìn quyển lịch, Hà Tử Tường cau mày, lúc này cậu vừa mới kết hôn nửa năm, nói cách khác, vợ cậu đã có thai hai tháng! Nhớ lại, hình như mấy ngày trước cô ta có chút không khỏe, cậu đã xin nghỉ cùng cô ta tới bệnh viện, sau khi kiểm tra thì phát hiện có thai, biết tin này, cả nhà bọn họ đều rất vui sướng.

Hiện giờ cô ta đã về nhà mẹ đẻ vài ngày để báo tin vui, nếu cậu nhớ không lầm, chiều qua là chính cậu đưa cô ta về bên nhà cha mẹ vợ, hiện giờ hẳn là sáng sớm đi.

‘Đing đing đing, đing đing đing!’ Tiếng chuông điện thoại di động vang lên, Hà Tử Tường cầm lấy xem thử, là báo thức. Tựa tay ấn một cái, đứng dậy đi vào phòng tắm, nên đánh răng rửa mặt chuẩn bị đi làm.

Tuy hôm nay xảy ra chuyện không thể tin nổi, tuy nội tâm đã già đi vài tuổi, nhưng trừ bỏ những bí ẩn nghĩ mãi vẫn không hiểu, Hà Tử Tường vẫn sinh hoạt cùng đi làm như bình thường. Cười khẽ, có lẽ cậu thật sự là một kẻ cuồng việc đi, xảy ra chuyện như vậy mà vẫn có thể xem như chưa hề xảy ra chuyện gì, vẫn đi làm như bình thường.

Những công việc cơ bản này đối với một người đã thay đổi nội tâm như Hà Tử Tường mà nói, ứng phó hoàn toàn dễ dàng, một chút không thích ứng cũng không có. Dù sao, trước lúc nằm viện ở đời trước, cậu từng làm những việc khó khăn hơn nhiều, bất quá cũng vì công việc quá đơn giản nên cậu không khỏi thất thần, mà thất thần thì lại vô thức nghĩ tới đời trước.

Ung thư dạ dày, nguyên do cậu mắc phải căn bệnh này chính là thói quen sinh hoạt quá tệ của bản thân, cậu nghiện thuốc khá nặng, một ngày hút hai, ba gói, những khi mệt mỏi trong công việc thì còn nhiều hơn; ba bữa cơm cũng không đúng giờ, khẩu vị khá mặn, giờ giấc nghỉ ngơi không tốt, ngày đêm đảo lộn cũng là chuyện bình thường, đủ loại nhân tố làm cậu mắc phải căn bệnh nan y kia.

Cũng vì thế, Hà Tử Tường biết mình chẳng thể trách ai, có trách cũng chỉ trách chính bản thân mình, tuổi trẻ quá tùy ý, kết quả tự chôn vùi chính mình trên chiếc giường bệnh lạnh như băng. Nghĩ tới cuộc đối thoại nghe trong phòng bệnh, nói Hà Tử Tường không oán giận là không có khả năng. Quả thực, cậu bị bệnh không thể trách Giang Lâm Nhi, cho dù cô ta giấu diếm không báo, nhưng khi đó cũng là ung thư thời kỳ cuối, theo kỹ thuật y học hiện giờ, cho dù trị liệu, khả năng sống sót cũng không vượt quá năm năm.

Thế nhưng cậu vẫn không thể nào tha thứ, không nói tới chuyện ngoại tình, chỉ nói tới việc cô ta cùng tình nhân tính kế chiếm đoạt tài sản cậu vất vả kiếm được đã quá quá quắt, xin lỗi, cậu không nhân từ như vậy, chuyện tha thứ là hoàn toàn không có khả năng, lại thêm tội ngoại tình.

Bất quá, cũng may ông trời cho cậu sống lại, lại còn trùng sinh vào lúc vẫn chưa bị bệnh, lần này, cậu tuyệt đối sẽ không để bản thân bước chân vào con đường cũ.

Hà Tử Tường cười lạnh, có lẽ cậu cùng Giang Lâm Nhi đều phải cảm ơn ông trời đã cho cậu sống lại vào hôm nay chứ không phải mấy ngày trước hay mấy ngày sau, vào thời điểm cả hai đều ở nhà. Nếu khoảng khắc đó để cậu nhìn thấy Giang Lâm Nhi, Hà Tử Tường thực không biết chính mình có vì phần nợ mà làm ra chuyện mất lý trí hay không.

Mà hiện giờ, theo trí nhớ, Hà Tử Tường nhớ rõ phải ba ngày sau Giang Lâm Nhi mới trở lại, cậu có thể lợi dụng ba ngày này để bản thân thích ứng, cũng đủ để cậu nghĩ xem nên dùng thái độ cùng phương thức nào xử lý cô ta.

2. Chương 2: [2]

Giữa trưa cùng đồng nghiệp ở căn tin ăn cơm, kỳ thực Hà Tử Tường là một người khá kén ăn, có không ít món không thích, tỷ như hành gừng tỏi, ngò rí, cần tây, củ cải trắng, cà rốt, rất nhiều thứ chỉ cần nghe mùi thôi liền không ăn. Lúc ăn cơm bên ngoài, đầu bếp khó tránh cho vào những thứ này, vì thế mỗi khi ăn đều xăm soi thật kĩ, cố gắng không gặp trúng những thứ mình ghét.

Cũng vì tật kén ăn này Hà Tử Tường dưỡng thành tính cách không thích ăn cơm bên ngoài, đồng thời cũng tạo thành tật xấu không ăn cơm đúng bữa. Bởi vì không thích dùng cơm bên ngoài nên cứ kéo dài tới khi đói meo, chịu không nổi nữa mới ăn chút gì đó, hoặc dứt khoát chịu đói tới khi về nhà.

Nhưng đời này, Hà Tử Tường không muốn dung túng bản thân để bị kịch một lần nữa tái diễn, cho dù không nguyện ý ăn những thứ kia, cậu cũng bắt buộc bản thân phải ăn cơm đúng giờ đúng bữa, hơn nữa, cũng học các tiếp nhận những món ăn có hương vị kì quái kia.

“Tử Tường, hôm nay thế nhưng lại cùng tụi tôi đi ăn cơm a?” Đồng nghiệp thực kinh ngạc nhìn Hà Tử Tường, bọn họ đều biết, Hà Tử Tường là kẻ cuồng việc, thường xuyên là người ăn muộn nhất trong phòng, thậm chí, có ngày tới tận giờ tan tầm cũng chẳng thấy cậu ta rời khỏi phòng làm việc đi ăn cơm, không ngờ hôm nay thế nhưng lại cùng bọn họ ra căn tin.

“Đúng vậy, hôm nay sao đổi tính a?” Một đồng nghiệp khác cũng hiếu kỳ hỏi.

“Đói bụng tự nhiên muốn ăn cơm a.” Hà Tử Tường cười cười, chọn hai món mình thích, sau đó bưng mâm cơm theo đồng nghiệp tới bàn ăn.

Vì muốn sửa đổi những thói quen xấu, cho dù trong hai món ăn có hành và tỏi mình rất ghét, Hà Tử Tường vẫn ép bản thân không để ý, gắp một đĩa bỏ vào miệng, chịu đựng hương vị cay nồng kia, gần như chết lặng nhắm nháp hai cái, thêm ngụm cơm trắng, nhai nhai rồi nuốt xuống, nhanh chóng giải quyết bữa cơm trưa.

Vài vị đồng nghiệp ngồi cạnh vốn định tâm sự với Hà Tử Tường một phen, bất quá thấy tốc độ ăn cơm của cậu thì đều trợn to mắt, đúng là kẻ cuồng công việc mà, xem đi, ngay cả ăn cơm cũng dùng tốc độ của máy bay chiến đấu a.

Buổi chiều, Hà Tử Tường thu thập đồ đạc chuẩn bị tan tầm thì tiếng chuông di động đột nhiên reo vang, cậu cầm điện thoại lên xem thử thì thấy trên màn hình xuất hiện một chữ ‘anh’.

Nhìn mấy chữ cái trên màn hình, Hà Tử Tường trong khoảnh khắc có chút hoài nghi đây rốt cuộc là sự thật hay nằm mơ.

“Tử Tường, sao cứ nhìn điện thoại mà không nghe máy đi?” Đồng nghiệp đi ngang qua, thấy cậu cứ ngơ ngác nhìn điện thoại thì tò mò hỏi.

“À...” Hà Tử Tường hoàn hồn, vội vàng nghe máy: “Anh.” Âm thanh vì kích động mà không khỏi có chút run rẩy.

“Ừ, Tử Tường, có chuyện gì à?” Cố Hướng Bồi ở đầu dây bên kia lập tức phát giác âm thanh Hà Tử Tường có chút khác thường, liền quan tâm hỏi.

“A.” Nghe thấy giọng nói đối phương, Hà Tử Tường căn bản không có cách nào làm bản thân không kích động, bất quá cậu cũng hiểu, tình huống của mình căn bản không thể nói với bất kì ai, vì thế có kích động cũng vô ích, chỉ đành yên lặng đè nén. Hà Tử Tường hơi bình phục lại tâm tình kích động của mình, cố tỏ ra bình ổn đáp: “Không có, không có việc gì.”

Tuy có chút lo lắng, bất quá Hà Tử Tường không muốn nói thì Cố Hướng Bồi cũng không cưỡng cầu, vì thế nói qua chuyện khác: “Ăn cơm tối chưa?”

“Vẫn chưa, mới tan tầm. Còn chưa biết tối nay ăn gì a?” Hoàn toàn không chút lo lắng, đối với người này, giọng điệu Hà Tử Tường vô thức thả lỏng, mang theo cảm giác thân thiết vô cùng.

Cố Hướng Bồi ở đầu dây bên kia cười khẽ hai tiếng: “Sao thế, hôm nay trong nhà không làm cơm à?”

“Ách, ừ, không có.” Hà Tử Tường chợt nhớ ra, hình như Cố Hướng Bồi vẫn chưa biết chuyện Giang Lâm Nhi có thai: “Lâm Nhi về nhà mẹ đẻ, mẹ mới gửi tin nói bà qua nhà dì Lý chơi, giờ trong nhà chỉ còn lại mỗi em. Anh, đêm nay anh thu lưu em đi a.” Câu cuối cùng vô thức lộ ra chút làm nũng, giống như những khi vui đùa lúc bé, dường như nó đã khắc sâu vào lòng, căn bản không thể vì thời gian mà quên đi, thuần thực tới mức đã trở thành bản năng.

Bên kia đầu dây khựng một giây, hoặc căn bản còn chưa tới một giây, lập tức Hà Tử Tường nghe thấy âm thanh mang theo ý cười vang lên: “Tốt, em qua phòng làm việc của anh đi, phải chốc nữa anh mới xong việc.”

“Ừm, ok.” Hà Tử Tường cúp máy, nhìn di động chăm chăm, thật lâu không cử động.

Đã bao lâu rồi, đã bao lâu rồi không nghe thấy âm thanh này, anh! Hà Tử Tường tinh tế nhắm nuốt chữ này trong lòng, thật tốt, có thể sống lại, có thể cứu sinh mệnh bản thân, có thể sửa chữa những sai lầm, và tốt nhất là được gặp anh.

Cố Hướng Bồi là anh họ Hà Tử Tường, lớn hơn cậu hai tuổi, tình cảm của mẹ Hà Tử Tường với chị gái mình rất tốt, vẫn luôn qua lại, vì thế hai đứa nhỏ tự nhiên cũng thường xuyên chơi đùa, sau khi ba mẹ Hà Tử Tường ly hôn, hai nhà lại càng thân thiết hơn. Từ nhỏ Cố Hướng Bồi đã đặc biệt săn sóc Hà Tử Tường, có gì ăn ngon hay chơi vui, người đầu tiên nghĩ tới là Hà Tử Tường, nếu Hà Tử Tường không ở cũng lén để dành, khi bé Hà Tử Tường cũng rất dính người anh họ này.

Lúc thi lên trung học, Hà Tử Tường thi vào trường của Cố Hướng Bồi, tuy khi đó anh đã học cấp ba nhưng để em họ có chuyện cần thì lập tức giúp đỡ; sau đó khi thi lên đại học, Hà Tử Tường tự nhiên chọn học chung trường với anh, hơn nữa còn chọn cùng khoa tài chính; sau khi tốt nghiệp cũng nhờ Cố Hướng Bồi giới thiệu tiến vào công ty chứng khoán mà anh đang quản lí.

Tóm lại, trong sinh mệnh ngắn ngủi hai mươi mấy năm của Hà Tử Tường, sự tồn tại của Cố Hướng Bồi còn quan trọng hơn ba Hà Tử Tường, ngang hàng với mẹ, chỉ kém hơn con trai một chút, là một người phi thường phi thường quan trọng.

Nhưng một người quan trọng như vậy lại đột nhiên từ chức quản lí, quyết định xuất ngoại, hơn nữa theo kí ức đời trước, tối tận ngày Hà Tử Tường phát hiện bệnh ung thư cũng không nghe nói anh sẽ về nước.

Đối với việc Cố Hướng Bồi đột nhiên từ chức xuất ngoại, không chỉ người khác, ngay cả Hà Tử Tường tự nhận là phi thường hiểu anh cũng không biết, cũng không đoán được, cậu từng giáp mặt hỏi Cố Hướng Bồi,

bất quá đối phương hiển nhiên không có tính toán nói cho cậu, vì thế Hà Tử Tường cũng không có được đáp án.

Hà Tử Tường đi thang máy lên tầng lầu của Cố Hướng Bồi, bước ra khỏi thang máy, thư kí làm việc bên ngoài đã tan tầm, Hà Tử Tường dừng lại, đưa tay gõ cửa, bên trong truyền ra một âm thanh trầm ổn: “Vào đi.”

Hà Tử Tường hít sâu vài hơi, làm dịu đi tâm tình kích động cùng khấn trương của bản thân, mở cửa, nhìn thấy gương mặt tươi cười quen thuộc, cậu gọi nhẹ một tiếng: “Anh.”

Nghe thấy tiếng mở cửa, Cố Hướng Bồi ngừng lại công tác, ngẩng đầu, giống như mỗi lần gặp Hà Tử Tường, nở một nụ cười ôn nhu cùng như nguyên nghe thấy tiếng ‘anh’ của đối phương.

Cố Hướng Bồi dứt khoát gạt bỏ vấn đề vốn tính toán xử lý cho xong qua một bên, đứng lên, cầm lấy áo khoác tây trang đi về phía Hà Tử Tường: “Đói bụng rồi đúng không, đi thôi, anh dẫn em đi ăn.”

“Ừm.” Hà Tử Tường hơi cong khóe môi, đi theo Cố Hướng Bồi ra thang máy.

Có thể là vì có Cố Hướng Bồi bên cạnh, cũng có thể là do lần đầu tiên nhìn thấy người thân cận sau khi sống lại, Hà Tử Tường cảm thấy tâm tình trống rỗng của mình rốt cuộc cũng lắng đọng, tâm tình đang phiêu bồng cũng đáp xuống đất bằng.

Sáng nay đột nhiên tỉnh lại, cậu căn bản không có nhiều thời gian để bình ổn, hoàn toàn dựa theo bản năng mà sinh hoạt, đi làm. Cơ thể làm việc nhưng suy nghĩ cùng tâm tình vẫn chưa thống nhất với cơ thể, nếu phải dùng từ ngữ hình dung thì cụm từ cái xác không hồn có lẽ là thích hợp nhất lúc này.

Nhưng tới khi nhìn thấy Cố Hướng Bồi, Hà Tử Tường đột nhiên cảm thấy tâm tình mình trầm xuống, linh hồn cũng trở lại cơ thể. Bởi vì bất thành linh sống lại, bởi vì biết trước tương lai nên Hà Tử Tường có cảm giác không có thực, đau đớn mệt mỏi trên giường bệnh, tuyệt vọng vì căn bệnh nan y không có phương pháp trị liệu, tức giận, phẫn nộ vì nghe thấy vợ mình cùng tình nhân tính kế, hết thấy cứ như sẽ phát sinh mòn một trước mắt, rồi lại như một giấc mộng mà ngay giây tiếp theo sẽ tan biến.

Nhưng hiện giờ, Hà Tử Tường rốt cục có cảm giác chân thật, cậu thực sự tin tưởng bản thân sống lại, mà hết thấy những việc kia không phải sẽ phát sinh trong một giây tiếp theo. Bất quá cậu cũng hiểu rõ, đó không phải mộng, nếu cậu vẫn tiếp tục sống như trước kia thì chờ đợi mình chính là kết quả tương tự.

Đối với việc sống lại một đời, Hà Tử Tường vô cùng cảm kích, cho nên, cậu tuyệt đối sẽ không để mình lặp lại sai lầm cũ.

Mở cửa ngồi vào xe, hai người thắt dây an toàn, Cố Hướng Bồi ngẩng đầu nhìn Hà Tử Tường, cười nói: “Tử Tường, anh có đặt chỗ bên chỗ A Văn, chúng ta qua đó ăn được không?”

“Ừm, tốt.” Hà Tử Tường gật gật đầu. A Văn là ông chủ một nhà hàng, là bạn tốt của Cố Hướng Bồi, anh thường xuyên dẫn theo Hà Tử Tường, dần dần, A Văn cũng biết thói quen ăn uống của Hà Tử Tường, vì thế thực đơn cùng cách nấu cũng tận lực để ý tới khẩu vị, là một nơi dùng cơm bên ngoài mà Hà Tử Tường đỡ lo lắng nhất.

3. Chương 3: [3]

Hôm nay không phải ngày đặc biệt gì, Hà Tử Tường không rõ vì sao mình lại trùng sinh vào hôm nay, bất quá khi cùng Cố Hướng Bồi tới chỗ A Văn ăn cơm thì cậu đã nhớ ra.

Lúc đó bản thân vừa biết tin vợ có thai, gặp ai cũng vui sướng chia sẻ, Cố Hướng Bồi thì mới đi công tác về hôm qua nên cậu mới nhân bữa cơm này nói chuyện với anh. Hình như khi đó cậu cứ mãi chìm đắm trong niềm vui được làm cha, không ngừng kể về những ảo tưởng hạnh phúc mỹ mãn sau khi đứa con chào đời.

Hà Tử Tường không nhớ rõ khi mình nói những lời kia, Cố Hướng Bồi có biểu tình gì, bởi vì, cậu chỉ mãi mê chìm đắm trong giấc mơ hạnh phúc của mình. Hà Tử Tường có chút hối hận, trước kia sao mình trì hoãn như vậy, nói không chừng khi đó anh họ có chuyện gì đó mà cậu không biết, hoặc anh định nhân cơ hội này nói cho cậu biết, bất quá nhìn thấy bộ dáng vui sướng của cậu thì nói không nên lời. Cũng chính vì thế cậu

vĩnh viễn không biết nguyên do Cố Hướng Bồi xuất ngoại, mà càng hồng hét nhất chính là kể từ đó liên hệ giữa hai người ngày càng ít, cho dù có thì chỉ là những món quà trong các dịp lễ tết sinh nhật.

Hà Tử Tường nghĩ muốn nát óc cũng không hiểu vì sao Cố Hướng Bồi lại quyết định từ chức xuất ngoại, chẳng lẽ có người yêu? Trong trí nhớ, cậu chưa từng thấy Cố Hướng Bồi nói chuyện yêu đương, từ nhỏ tới lớn vẫn vậy. Với tần suất hai ngày gặp ít nhất ba lần của hai người, không thể nào có chuyện Cố Hướng Bồi có người yêu mà cậu không biết, chẳng lẽ là yêu thầm, sau đó phát hiện đối phương lập gia đình mà chú rể không phải mình nên bị phần quyết định xuất ngoại!

Này, rất có thể. Hà Tử Tường rút cuộc nghĩ ra một lý giải có khả năng, như vậy, lúc này cậu phải đặc biệt chú ý tới trạng thái Cố Hướng Bồi, có thể đúng lúc khuyên giải.

Hà Tử Tường không muốn Cố Hướng Bồi xuất ngoại, ít nhất là hiện tại. Đối với cậu mà nói, Cố Hướng Bồi vừa là anh lại vừa là cha, cậu vẫn khá ỷ lại, nhất là lúc này, sau khi đã trùng sinh một cách không tưởng, trong lòng ít nhiều vẫn có chút không an toàn, nếu không có một người mà cậu hoàn toàn tin cậy ở bên cạnh, Hà Tử Tường cứ cảm thấy hoang mang bất định.

“Tử Tường?” Hà Tử Tường cúi đầu như đang suy tư, biểu tình giống như gặp phải nan đề, công tác có gì khó khăn sao? Cố Hướng Bồi có chút lo lắng hỏi.

“A?” Hà Tử Tường ngẩng đầu, phát hiện Cố Hướng Bồi đang quan tâm nhìn mình, liền mỉm cười: “Không, Anh, em có chuyện muốn nói với anh.” Đối với chuyện Giang Lâm Nhi mang thai, Hà Tử Tường tự nhiên cần phải nói, chính là nên dùng thái độ nào để nói, nghĩ nghĩ, cậu quyết định dùng ‘có chuyện’ chứ không phải ‘có chuyện vui’.

“Nga, chuyện gì?” Cố Hướng Bồi chuyên chú lái xe, tùy ý hỏi.

“Lâm Nhi có thai, hai ngày trước kiểm tra ra.” Giọng điệu Hà Tử Tường bình thường, không vui sướng cũng không tức giận.

Nghe thấy tin này, đôi tay nắm vô lăng của Cố Hướng Bồi hung hăng siết lại, không quay đầu, có chút khô khan ‘Ách’ một tiếng. Hai giây sau, đôi tay nhanh chóng thả lỏng, âm thanh cũng khôi phục bình thường: “Biết khi nào, chúc mừng em a.”

“Ừm, hai ngày trước tới bệnh viện kiểm tra được.” Hà Tử Tường chuyên chú nghĩ tới chuyện của mình nên không chú ý một khắc bất thường của Cố Hướng Bồi.

Cố Hướng Bồi vốn chờ nghe Hà Tử Tường thao thao bất tuyệt sau khi con chào đời thì con trai đặt tên gì, con gái đặt tên gì, phải cố gắng kiểm tiền để chăm sóc hai mẹ con hạnh phúc này nọ.

Bất quá, chờ nửa ngày cũng không nghe thấy gì, Cố Hướng Bồi kinh ngạc quay đầu liếc nhìn qua, Hà Tử Tường đang cúi đầu nghĩ ngợi, mà biểu tình trên mặt thì không phải vui sướng, cũng không phải hạnh phúc, anh không biết nên hình dung thế nào, bất quá anh biết có lẽ Tử Tường cùng Giang Lâm Nhi đã xảy ra chuyện gì đó.

Kỳ thực, cuộc hôn nhân không hạnh phúc của dì dưỡng đã tạo thành ảnh hưởng không nhỏ với Hà Tử Tường, vì thế em ấy vẫn luôn ước mơ có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, không cần giống như ba mẹ mình, không ngày nào không cãi nhau, đánh nhau.

Mà hiện giờ Giang Lâm Nhi có thai, khoảng cách tới giấc mộng kia ngày càng gần hơn, theo lý mà nói, Hà Tử Tường phải thực hưng phấn mới đúng, nhưng hiện giờ lại có vẻ thực lãnh tính. Cố Hướng Bồi nhíu mày, không thích hợp, đã xảy ra chuyện gì sao? Bất quá thấy Hà Tử Tường không có hứng thú tâm sự, Cố Hướng Bồi cũng không miễn cưỡng, chỉ cười cười nói sang chuyện khác: “Lần này anh đi công tác có mang quà về cho em a.”

Hà Tử Tường giống như nhớ tới gì đó, mở to mắt: “Quà gì?” Nếu cậu nhớ không lầm, đó là một Transformers. Lúc nhỏ Hà Tử Tường rất thích phim hoạt hình ‘Transformers’, sau khi lớn lên niềm yêu thích cũng không biến mất, ngược lại theo thời gian lại càng gia tăng, lạc thú lớn nhất của cậu chính là sưu tầm đủ loại Transformers.

Cố Hướng Bồi lộ ra một nụ cười thần bí: “Tỷ nữa rồi biết.”

Hà Tử Tường đã biết đáp án nhưng vẫn phối hợp với anh: “Anh, quà gì mà thần thần bí bí vậy a?”

“Đương nhiên rồi, quà này vất vả lắm anh mới mua được a.”

Hà Tử Tường vốn định nói gì đó, bất quá nghe thấy câu này thì khựng lại, cho tới nay Cố Hướng Bồi vẫn như vậy, luôn nhớ rõ yêu thích của cậu, chỉ cần là thứ cậu thích, không cần cậu nói, anh đã giúp cậu tìm ra.

Xe tiến vào một tiểu khu, dừng lại ở bãi đậu xe, hai người bước xuống, cùng đi vào trong.

Nhà hàng của A Văn ở ngay trong nhà anh, cũng như các nhà hàng khác, muốn tới dùng cơm phải đặt chỗ trước, bất quá không có quyền lợi gọi món, cơ bản do ông chủ sắp xếp, bất quá cũng không phải tuyệt đối, lúc đặt chỗ, ông chủ sẽ hỏi rõ khẩu vị cùng các loại thức ăn kiêng kỵ.

Dùng xong cơm chiều, rời khỏi chỗ A Văn, hai người đi tới bãi đậu xe, Cố Hướng Bồi giống như vô tình hỏi: “Buổi tối muốn qua chỗ anh không?” Anh nhớ rõ, vừa nãy Tử Tường nói đêm nay muốn mình thu lưu.

“Không được.” Hà Tử Tường lắc đầu: “Em phải về nhà.”

“Ừm, được rồi.” Cố Hướng Bồi che dấu đi thất vọng, cố tỏ ra bình thường nói: “Anh đưa em về.”

... ..

Cầm bộ Transformers Cố Hướng Bồi tặng, Hà Tử Tường dùng chìa mở cửa, đổi giày đi vào phòng khách, bà Hà đang ngồi xem TV, nghe thấy tiếng động thì quay đầu nhìn lại: “Tiểu Tường, về rồi à? Ăn cơm chưa con?”

“Mẹ.” Hà Tử Tường đi tới ngồi cạnh bà: “Ăn rồi, ăn với anh họ.”

“Hướng Bồi trở lại rồi à?” Bà Hà thấy bộ dáng con trai thực mệt mỏi, liền lo lắng hỏi: “Công việc mệt lắm hả con?”

“Anh họ vừa về hôm qua.” Thấy vẻ mặt lo lắng của mẹ, Hà Tử Tường đột nhiên nhớ tới, đời trước khi biết mình mắc bệnh nan y, mẹ với mái đầu hoa râm vì không chịu nổi kích thích đã trực tiếp ngắt xỉu. Cuộc đời bà Hà, nói lặn lội long đong cũng không đủ, cuộc hôn nhân không hạnh phúc, cực khổ vất vả nuôi con khôn lớn thành tài, nào ngờ, phúc còn chưa kịp hưởng đã nhận tin con trai mắc bệnh nan y, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

Hà Tử Tường vòng tay ôm lấy mẹ, tựa đầu bên vai bà: “Mẹ.” Tiếp đó, không nói thêm gì.

Bà Hà ôm lại con trai: “Công việc gặp khó khăn hay con khó chịu ở đâu?”

Tựa vào vai bà lắc lắc đầu, Hà Tử Tường chậm rãi trả lời: “Không phải, không khó chịu, con tốt lắm, chỉ là đột nhiên muốn ôm mẹ.”

“Ha hả.” Thấy con trai nói chuyện vẫn thực trẻ con như vậy, bà Hà không khỏi cười khê: “Đã làm cha rồi mà vẫn thích làm nũng với mẹ a.”

Cùng mẹ trong phòng khách hưởng thụ tình mẫu tử một chốc, Hà Tử Tường quay về phòng mình, đây là lần đầu tiên cậu về phòng sau khi tỉnh lại lúc sáng. Nhìn chần bồng đồ thẩm trong phòng, một loạt sơn phấn trên bàn trang điểm, từng góc ngách đều biểu hiện dấu vết tồn tại của một nữ chủ nhân, Hà Tử Tường đột nhiên có chút phiền lòng.

Đối với Giang Lâm Nhi, cậu nên làm gì đây?

Hà Tử Tường ngã xuống nệm, nằm trên giường nhìn trần nhà: hiện giờ cậu đã biết, nếu tiếp tục duy trì quan hệ hôn nhân với Giang Lâm Nhi thì cuối cùng sẽ có kết quả gì. Hà Tử Tường lập tức nghĩ tới ly hôn, tuy sau khi sống lại, cậu có thể tránh đi căn bệnh kia, cũng có thể nghĩ cách chia cắt hoặc ngăn cản hai người kia gặp nhau. Bất quá quá Hà Tử Tường không muốn làm vậy, đối với cậu, phản bội là phản bội, không cần phải tránh né hay phủ nhận nó không tồn tại.

Đời này, cậu không muốn bản thân phải chịu đựng tình cảnh bị phản bội nữa, chỉ một lần là quá đủ.

Nếu không thể tha thứ thì ly hôn đi. Nhưng hiện giờ không phải thời cơ tốt, bởi vì Giang Lâm Nhi đang có thai, con trai Hà Thần vẫn chưa chào đời, kia, chỉ có thể Hà Thần ra đời mới đề cập tới chuyện ly hôn.

Nghĩ xong chuyện Giang Lâm Nhi, Hà Tử Tường thở dài một hơi, tảng đá nặng nề trong lòng cũng buông lỏng đôi chút, không còn đè áp làm cậu thở không nổi nữa.

Đối với người nhân tình kia, không phải Hà Tử Tường không muốn truy ra, dĩ nhiên cậu rất muốn biết đối phương là ai, vì sao lại thông đồng với Giang Lâm Nhi, bắt đầu từ khi nào thì phát sinh tình cảm, bắt đầu gian díu sau lưng cậu từ bao giờ. Nhưng cậu căn bản không thể tìm ra người nọ, lúc ở bệnh viện chỉ loáng thoáng nghe thấy âm thanh chứ không nhìn được bộ dáng, dựa vào âm thanh trong kí ức mờ mịt tìm kiếm trong biển người, quả thực là nói dễ hơn làm.

Mà hiện giờ, hai bọn họ hẳn vẫn chưa gặp nhau đi. Cậu nhớ rõ, theo những gì nghe được thì từ nửa năm trước bọn họ đã cầm sừng lên đầu cậu, giả thuyết không phải nửa năm mà càng nhiều hơn thì cậu cũng không xác định được chính xác là bao lâu, dù sao từ giờ đến lúc đó còn tới bốn năm.

Bất quá, Hà Tử Tường tính toán từ lúc này liền bắt đầu điều tra tất cả những người bạn khác phái của Giang Lâm Nhi, thử xem có tìm ra người kia hay không.

4. Chương 4: [4]

Thời đại học, Hà Tử Tường học hệ tài chính, hiện giờ cũng đang làm trong công ty chứng khoán, đời trước, trong vòng bốn năm ngắn ngủi có thể có một chức vị không tồi trong phòng cũng có liên hệ lớn lao với thị trường chứng khoán.

Mà hiện tại, đối với một người trùng sinh như cậu mà nói, chứng khoán chính là một cơ hội lớn. Hà Tử Tường dĩ nhiên sẽ không bỏ qua, bất quá cậu không thể dùng tên mình, nếu không tất cả tiền kiếm được sau này sẽ biến thành tài sản chung của vợ chồng, cậu không muốn cho Giang Lâm Nhi có thêm một phần tiền nào.

Những tài sản chung của vợ chồng hiện giờ, cậu không ngại chia một nửa cho Giang Lâm Nhi, nhưng tiền sau này kiếm được từ chứng khoán, cô ta có muốn cũng không được.

Nghĩ nghĩ, Hà Tử Tường quyết định mượn thân phận Cố Hường Bồi mở tài khoản chứng khoán, à, còn vay tiền nữa. Đúng, vay tiền, thứ nhất là hiện giờ cậu căn bản không có tiền, thứ hai là nếu gom tiền trong nhà thì Giang Lâm Nhi sẽ biết, tiếp nữa là nếu đầu tư chứng khoán thì cần một số tiền khá lớn. Tự nhiên mất đi một khoản lớn như vậy, Giang Lâm Nhi không có khả năng không hỏi tới, khi đó cậu sẽ không biết nên giải thích thế nào, mà mấu chốt là cậu căn bản không muốn cô ta biết, vì thế vay tiền là lựa chọn tốt nhất.

Lấy điện thoại ra, bấm dãy số vô cùng quen thuộc: “Alo, Tử Tường?” Âm thanh quen thuộc của Cố Hường Bồi vang lên từ bên kia đầu dây.

“Anh, Tử Tường đây. Em muốn mượn thân phận của anh mở tài khoản.” Hà Tử Tường nói thẳng mục đích của mình.

“Tài khoản ngân hàng à?” Cố Hường Bồi có chút kỳ quái, không phải anh nghĩ nhiều, chỉ là bình thường không phải mọi người luôn dùng chứng minh của mình mở tài khoản sao, dùng người khác không mấy an toàn đi.

“Ừm, anh, em có nguyên nhân đặc biệt, bất quá hiện giờ không thể nói. Sau này, chờ sau này em sẽ giải thích rõ với anh, giờ em không thể dùng chứng minh của mình được, cần dùng của người khác, mà e không tin ai khác, anh cho em mượn đi.” Nếu nói cậu sống lại, liệu có ai tin tưởng sao, nhất định sẽ nghĩ rằng cậu bị bệnh hay phát điên, cuối cùng là đưa cậu tới gặp bác sĩ.

Cho nên Hà Tử Tường cũng không nói gì, với ai cũng không nói, cho dù thân như mẹ, như Cố Hường Bồi cũng vậy.

“Tốt.” Cố Hường Bồi chưa từng cự tuyệt yêu cầu của Hà Tử Tường, đừng nói là chứng minh, cho dù lao vào núi đao biển lửa cũng không thành vấn đề, mà một câu ‘em không tin ai khác’ của Hà Tử Tường thực sự làm tâm tình anh phi thường vui vẻ, anh là người Tử Tường tín nhiệm nhất a, Cố Hường Bồi đắc ý.

“Anh, còn một việc nữa.” Được cho phép mượn thân phận, Hà Tử Tường nói tiếp chuyện thứ hai: “Cho em mượn chút tiền.”

Nghe thấy câu này, phản ứng đầu tiên của Cố Hường Bồi là Tử Tường đã xảy ra chuyện, bằng không sao lại cần mượn một khoản tiền lớn chứ, Hà Tử Tường mở miệng mượn tiền thì khẳng định là con số lớn, bởi vì nếu ít thì bản thân Tử Tường có thể tự xoay sở. Vừa định mở miệng hỏi nhưng nghĩ tới ban nãy Tử Tường nói tạm thời không thể giải thích, hơn nữa giọng điệu cũng không sốt sắng hay bối rối, hẳn không phải gặp chuyện nguy hiểm hay khó khăn: “Cần bao nhiêu?”

“Anh có bao nhiêu?” Theo kí ức thì cậu nắm chắc hơn mười loại, nhưng Hà Tử Tường tự nhiên không thể mua hết toàn bộ, bất quá mua được càng nhiều càng tốt: “Anh, em muốn chơi chứng khoán.” Việc này thì không có gì cần giấu, Hà Tử Tường liền nói thật.

“Cho nên, em mượn chứng minh của anh mở tài khoản để chơi cổ phiếu?” Liên hệ hai chuyện, Cố Hường Bồi tự nhiên hiểu ra.

“Ừm, đúng vậy.”

“Tử Tường, cổ phiếu...” Anh vốn nói chơi cổ phiếu là một chuyện rất phiêu lưu, làm quản lí một công ty chứng khoán, bản thân cũng chơi, nhưng Hà Tử Tường dù sao cũng chỉ là một sinh viên mới ra trường đi làm không lâu, hiểu biết về phương diện này chưa đủ đâu.

“Ừm, em muốn chơi, em biết vài loại cổ phiếu sau này sẽ phát triển không tồi, muốn mua a.”

Nghe cách nói của Hà Tử Tường, Cố Hường Bồi nhú mi, làm việc trong công ty chứng khoán, hằng ngày tiếp xúc với thị trường này, muốn chơi thử cũng thực bình thường, nhưng giọng điệu Hà Tử Tường có vẻ rất chắc chắn, cảm giác thực kiên định: “Loại nào?”

Hà Tử Tường nghĩ nghĩ, nói ra hai ba loại cổ phiếu trong khoảng thời gian ngắn sẽ có biểu hiện không tồi, bởi vì cho dù anh họ tín nhiệm cỡ nào cũng không có khả năng để mặc cậu phá tiền, vì thế cậu cần để anh nhìn thấy thành quả trong một thời gian ngắn.

Nghe thấy tên mấy loại cổ phiếu, Cố Hường Bồi suy nghĩ một chút, anh nhớ rõ, mấy loại này gần nhất biểu hiện không tốt, một trong số đó còn vừa truyền ra vài tin không tốt nên cổ phiếu bị rớt giá, muốn lên lại không phải chuyện dễ: “Tử Tường, sao em biết mấy loại cổ phiếu này sẽ phát triển không tồi?”

Hà Tử Tường muốn chơi cổ phiếu, anh không phản đối, cho Tử Tường vay tiền cũng không thành vấn đề, nhưng chơi cổ phiếu một cách mù quáng thì anh không tán thành.

Hà Tử Tường nhú mày, cậu nên giải thích thế nào với Cố Hường Bồi, bởi vì sống lại nên cậu mới biết số cổ phiếu này trong thời gian ngắn sẽ tăng mạnh, lý do quý quái như vậy vừa nói ra đã bị xem là bị bệnh tâm thần đi. Trầm ngâm nửa ngày, đã không thể nói thì chỉ có thể giấu diếm: “Anh, anh phải tin tưởng em, em không làm bậy đâu.”

Em đã bắt đầu làm bậy rồi chứ không gì nữa. Bất quá trong điện thoại không thể nói rõ, Cố Hường Bồi đề nghị: “Chúng ta gặp mặt nói chuyện đi, đợi lát nữa tan tầm cùng đi ăn cơm.”

“Ok.”

Trong ghế lô nhà hàng.

Hà Tử Tường đang cố gắng thuyết phục Cố Hường Bồi cho mình vay tiền chơi cổ phiếu: “Anh, số cổ phiếu đó nhất định sẽ tăng giá, anh cho em mười ngày đi, à không, một tuần là đủ, anh chờ xem, chứng nó nhất định sẽ tăng.”

Từ lúc tiến vào phòng, còn chưa kịp ngồi xuống Hà Tử Tường đã bắt đầu giảng, hiện giờ cũng đã hơn mười phút đi, Cố Hường Bồi có chút buồn cười, từ nhỏ tới lớn, mặc kệ Hà Tử Tường đưa ra yêu cầu nào, có khi nào anh không đáp ứng.

Vừa nãy anh có đề nghị hai loại cổ phiếu không tồi nhưng đều bị Hà Tử Tường phản đối, kiên quyết chọn ba loại kia, vốn muốn để Hà Tử Tường theo anh học hỏi một chút rồi mới bước chân vào giới chứng khoán, không ngờ Hà Tử Tường lại nhất quyết nói mình phải mua mấy loại kia.

Cố Hường Bồi rót một tách trà đưa cho Hà Tử Tường: “Hiện giờ anh chỉ có một trăm ba mươi hai vạn tiền mặt thôi, đủ không?”

Hà Tử Tường đang nói hăng say, thao thao bất tuyệt phun ra những lý do thoái thác đã chuẩn bị sẵn, Cố Hường Bồi chen vào một câu như vậy, trực tiếp cắt đứt tiết tấu, tự nhiên cũng làm cậu choáng váng: a? Cái gì?

Nhìn biểu tình ngơ ngác không biết làm sao của Hà Tử Tường, khoe miệng Cố Hường Bồi nhếch lên, quơ tách trà trước mặt Hà Tử Tường, ý bảo cậu cầm lấy rồi mới nói: “Anh nói, hiện giờ anh chỉ có một trăm ba mươi hai vạn tiền mặt mà thôi, có đủ không?”

Hà Tử Tường trước kia vẫn biết Cố Hường Bồi có tiền, chính là không ngờ còn trẻ mà lại có nhiều tiền vậy rồi, ban đầu cậu nghĩ có mấy chục vạn là tốt lắm rồi, nào ngờ...

Cố Hường Bồi đột nhiên hào phóng như vậy làm Hà Tử Tường có chút chột dạ, ấp úng nói: “Anh, anh không sợ em phá hết tiền à?”

“Sợ a, cho nên nhóc con em không thể lập tức mua hết toàn bộ, biết không?” Cố Hường Bồi nhìn bộ dáng lo lắng của Hà Tử Tường, không khỏi bật cười lắc đầu, vừa nãy không phải rất tự tin sẽ kiếm được tiền à. Hơn nữa anh cũng không đành lòng nhìn bộ dáng này của Hà Tử Tường, tiền mất rồi thì có thể kiếm lại, không có gì phải để tâm, vì thế liền an ủi: “Em không cần lo lắng, nếu đã tin tưởng thì cứ thử sức một phen đi. Về phần tiền, em không cần xem thường anh, năng lực kiếm tiền của anh không tồi đâu.”

Nghĩ tới Cố Hường Bồi từ nhỏ đã thông minh, hơn nữa số cổ phiếu kia cũng không có khả năng sai sót, niềm tin của Hà Tử Tường một lần nữa bành trướng: “Ừm, anh yên tâm, em sẽ không phí tiền đâu, chờ có lời rồi liền chia một nửa cho anh làm lợi tức.”

“Ha ha, tốt. Anh chờ ngày thu lợi tức a.” Cố Hường Bồi không mấy để ý, đối với anh mà nói, chỉ cần Hà Tử Tường vui vẻ là tốt rồi.

Lấy được chứng minh của Cố Hường Bồi, Hà Tử Tường cấp tốc chạy tới ngân hàng mở tài khoản, sau đó chọn số cổ phiếu mình xem trọng, tuy Cố Hường Bồi nói không nên mua hết một lần, bất quá nghĩ tới nghĩ lui, Hà Tử Tường vẫn quyết định mua hết một trăm hai mươi ba vạn, bất quá mua hai loại.

Hai hôm sau, Giang Lâm Nhi từ nhà mẹ đẻ trở lại.

Tan tầm về nhà, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng một cô gái trẻ trong nhà, Hà Tử Tường hoảng sợ, phải hai giây sau mới kịp phản ứng, là Giang Lâm Nhi đã trở lại.

“Tử Tường, anh đã về rồi.” Giang Lâm Nhi thực hiện hòa tiếp nhận cặp sách của Hà Tử Tường.

“Ừm.” Tuy mấy ngày nay Hà Tử Tường đã chuẩn bị tâm lý kĩ càng, thế nhưng lúc thực sự đối mặt, lửa giận phần không ngừng dâng lên, thiêu đốt lý trí cậu.

Giang Lâm Nhi tuy chú ý tới thái độ lạnh nhạt của Hà Tử Tường, bất quá chỉ nghĩ là do áp lực công việc, dù sao hai ngày trước khi biết tin mang thai, Hà Tử Tường đã vui sướng biết bao. Sấn sóc kéo Hà Tử Tường ngồi xuống sofa, Giang Lâm Nhi đưa tay nhẹ nhàng xoa ản ả vai, muốn ông chồng vất vả làm việc cả ngày của mình có thể thoải mái đôi chút.

Hà Tử Tường thở dài một hơi, cố áp chế lửa giận trong lòng, tuy phần nộ Giang Lâm Nhi phản bội cùng tính kế, nhưng cậu không thể đổ hết tội lỗi lên đầu cô ta trong khi hiện giờ cô ta hoàn toàn không biết gì cả, huống chi, Giang Lâm Nhi vẫn còn đang mang thai. Hà Tử Tường kéo tay Giang Lâm Nhi: “Anh không sao, chỉ là làm việc cả ngày hơi mệt một chút. Mẹ đâu?”

“Mẹ trong phòng bếp.” Từ mấy ngày trước biết tin Giang Lâm Nhi mang thai, hết thấy mọi việc trong nhà bà Hà đều giúp đỡ con dâu một tay, đặc biệt là nấu cơm, tuy nôn nghén không quá nghiêm trọng nhưng mỗi khi ngửi thấy mùi dầu mỡ vẫn buồn nôn.

“Em ngồi nghỉ một lúc đi, anh vào bếp xem thử.” Hà Tử Tường đứng lên, vào bếp hỗ trợ.

5. Chương 5: [5]

Một giờ sáng, Hà Tử Tường vẫn chưa ngủ, cầm điều thuốc trong tay nhàm chán xoay xoay, không châm, chỉ thỉnh thoảng đưa lên mũi ngửi một chút để giảm bớt ham muốn hút thuốc của bản thân. Hà Tử Tường

nghiện thuốc rất nặng, những lúc tâm tình tốt hay không tốt đều muốn hút thuốc, càng miễn bàn tới hiện giờ đang buồn bực tới cực độ.

Đúng vậy, Hà Tử Tường thực buồn bực, cậu phát hiện mình không có cách nào ngủ chung trên một cái giường với Giang Lâm Nhi, bởi vì chỉ cần nằm xuống, nhìn Giang Lâm Nhi ở bên cạnh, trong đầu liền vô thức ức chế hiện lên đoạn đối thoại trong bệnh viện, những lời nói, những hình ảnh kia làm cậu suýt chút nữa không thể khống chế lửa giận bản thân.

Chất lượng giấc ngủ của Hà Tử Tường vẫn rất tốt, hiếm khi có chuyện mất ngủ, cho dù sau này ngày đêm đảo ngược cũng không phải ngủ không được, nguyên do là lượng công việc quá nhiều, không thể không thức đêm mà thôi, nhưng hiện giờ, quả thực là mất ngủ.

Mà một lần mất ngủ hiếm có lại càng làm tâm tình vốn không tốt của Hà Tử Tường càng tồi tệ hơn, thậm chí cậu có xúc động muốn lập tức vọt vào phòng, túm lấy Giang Lâm Nhi đang ngủ ngon lành trên giường mà điên cuồng quát lớn: ‘Vì cái gì cô lại ngoại tình, tôi có điểm nào làm cô không hài lòng! Vì cái gì, vì cái gì cô lại muốn tôi chết như vậy, tôi đối xử với cô không đủ tốt à! Còn dám cùng đàn ông khác tính kế tài sản của tôi, sao không nghĩ tới con trai hả, đồ đàn bà độc ác!’

Liên quan tới tự tôn đàn ông, có một vấn đề vẫn luôn là cây gai ghim trong lòng Hà Tử Tường, cậu không nhìn thấy người kia, không biết diện mạo đối phương thế nào, bất quá, cho dù có hơn cậu thì càng chứng minh mình già vô dụng, chỉ biết dựa vào vẻ điển trai để dụ dỗ phụ nữ, đồ mặt trắng! Quan trọng nhất đương nhiên là năng lực trên giường, cậu thực sự không nghĩ mình thua kém bất kì ai, tuy cậu kén ăn, tuy cậu không thường vận động, tuy sau đó còn mắc phải căn bệnh ung thư...

Được rồi, vấn đề này hiện giờ không có cách nào kiểm chứng, nhưng thực sự có trời đất chứng giám, sau mỗi lần tình sự, biểu tình Giang Lâm Nhi không phải không thỏa mãn mà là hoàn toàn thỏa mãn a, cũng không phải không uy no nhưng cô ta vẫn lên vụng trộm sau lưng cậu, hơn nữa lại còn liên hợp với người đàn ông kia mưu toan tính kế!!

Hà Tử Tường quay đầu nhìn cánh cửa phòng khép kín, giống như có thể xuyên thấu qua nó trông mắt nhìn người phụ nữ cái gì cũng không biết đang ngủ say trên giường, giống như cứ vậy thì lửa giận trong lòng có thể giảm đi một chút.

Càng nghĩ lại càng buồn bực, đột nhiên cậu rất muốn tìm một người tâm sự, mà đối tượng hiển nhiên chính là anh họ Cố Hướng Bồi.

Được rồi, tuy giờ đã là nửa đêm nhưng Hà Tử Tường vẫn gọi qua, cậu không biết nếu mình cứ ghen cơn giận trong lòng mà không phát tiết thì liệu có ghen thành một chứng bệnh nan y nào đó không nữa.

“Alo?” Vốn tưởng Cố Hướng Bồi đã ngủ, hẳn sẽ nghe thấy âm thanh có chút buồn ngủ mông lung, nào ngờ lại hết như bình thường, âm thanh trấn tĩnh xuyên qua ống nghe điện thoại truyền vào tai Hà Tử Tường.

“Anh, vẫn chưa ngủ à?” Trễ vậy rồi còn chưa ngủ, Hà Tử Tường thực kinh ngạc, nhân tiện nhớ tới kết cục thảm khốc vì quy luật ngủ không điều độ của mình ở đời trước, liền khuyên nhủ: “Anh, không nên ngủ quá muộn, không tốt cho thân thể.”

“Ừ, anh đang định đi ngủ à.” Nghe thấy lời quan tâm của Hà Tử Tường, trong lòng Cố Hướng Bồi thực ấm áp: “Kia còn em? Sao vẫn chưa ngủ?”

“Em, không phải em chưa ngủ.” Hà Tử Tường lần đầu tiên biết tới cảm giác mất ngủ, có chút mất mát cũng có chút buồn giận: “Là ngủ không được, mất ngủ a.”

“Mất ngủ?” Cố Hướng Bồi nhướn mi, theo anh biết, chất lượng giấc ngủ của Hà Tử Tường vẫn rất tốt, thế nhưng lại có ngày mất ngủ? Bất quá, nghĩ lại, rốt cuộc đã xảy ra việc gì làm Tử Tường phiền não tới ngủ không được, nghĩ vậy, giọng điệu không khỏi có chút lo lắng: “Tử Tường, làm sao vậy, có chỗ nào không thoải mái à, hay sao?”

“Anh, em không sao, không phải em, là Giang Lâm Nhi.” Vốn muốn nói bởi vì cùng Giang Lâm Nhi ngủ trên cùng một giường nên mất ngủ, chính là nghĩ lại, anh họ đâu có biết chuyện Giang Lâm Nhi lén ngoại tình, căn bản không thể hiểu được ẩn ý trong đó, mà cậu lại không thể giải thích. Nghĩ tới đây, Hà Tử Tường lại buồn bực không thôi.

“...” Giang Lâm Nhi! Cố Hường Bồi ôm một bụng lo lắng, những lời an ủi bị ba chữ này chặn lại trong cổ họng, làm thế nào cũng không phun ra được.

Cố Hường Bồi chìm đắm trong suy nghĩ của mình nên không chú ý tới giọng điệu của Hà Tử Tường khi nói những lời này, nửa ngày sau mới nhếch môi cười khổ, cố gắng tổ chức lại ngôn ngữ trong lòng mới lên tiếng: “Tử Tường, em không cần lo lắng, Lâm Nhi cùng đứa bé không có chuyện gì đâu, không phải bác sĩ nói thai nhi thực khỏe mạnh à?”

Hà Tử Tường nghe Cố Hường Bồi nói vậy thì biết ngay đối phương hiểu lầm, mà cậu căn bản không có biện pháp giải thích, vì thế chỉ đành chấp nhận: “Nhưng em cứ cảm thấy buồn bực, ngủ không được.”

“Anh chỉ biết hội chứng mang thai của phụ nữ, chưa từng nghe nói ba đứa nhỏ cũng mắc hội chứng này a?”

“Em... em không biết, chính là cảm thấy thực phiền, ngủ không được.” Nguyên nhân thực sự không thể nói, Hà Tử Tường chỉ đành lặp lại cảm giác của mình lúc này: “Anh, anh hát cho em nghe đi.”

“A?” Cố Hường Bồi giật mình, nhớ lại lúc dì dưỡng vẫn chưa ly hôn, mỗi khi hai người cãi nhau, Hà Tử Tường vẫn còn bé xíu, ừm, đại khái chỉ mới bảy tám tuổi sẽ lui vào một góc gọi điện cho anh, mà anh ở bên kia đầu dây không ngừng an ủi, còn hát dỗ Tử Tường.

Chuyện này đã thiệt nhiều năm không làm, hiện giờ đột nhiên bảo anh hát, quả thực có chút khó khăn: “Khụ khụ, thật sự muốn nghe anh hát?”

“Ừm, vâng.”

Cố Hường Bồi nghĩ nghĩ, anh cũng không thường nghe âm nhạc đang lưu hành lắm, bắt quá lần công tác trước, trong lúc mua quà cho Hà Tử Tường vừa vặn nghe cửa hàng đó phát một bài nhạc, cảm thấy ca từ không tệ nên nhớ kỹ, hiện giờ cũng nhớ được bảy tám phần, miễn cưỡng cũng tính là một bài đi.

“Anh hát không hay cũng không được chê a.” Bất quá, Cố Hường Bồi có chút do dự, bởi vì anh thực sự hát không hay lắm.

“Rồi rồi, ai nói anh hát không hay chứ, anh hát dễ nghe nhất.” Hà Tử Tường không phải lừa Cố Hường Bồi, cậu thực sự cảm thấy như vậy, dù sao tiếng ca của anh đã lưu lại ấn tượng vô cùng tốt đẹp trong tâm linh ấu thơ của cậu, không có khả năng không dễ nghe. Thay vì nói lời khen này là vuốt mông ngựa thì sùng bái một cách mù quáng có vẻ chính xác hơn.

Nhận được câu trả lời thuyết phục, Cố Hường Bồi siết nắm tay tự cổ vũ bản thân, húng hắng hai tiếng rồi bắt đầu hát: “Vén những đám mây đen trên bầu trời rộng lớn, tựa như những tấm nhung xanh tuyệt đẹp, anh vì em vượt qua bao dãy núi cao, làm sao có tâm trạng ngắm phong cảnh, anh nghĩ là em không chấp nhận nên cứ luôn trộm nghĩ trong chốn mơ ảo, chỉ mong em luôn nhớ rằng, anh sẽ bảo vệ em mãi mãi, cho dù gió mưa vẫn cứ thổi, anh vẫn toàn tâm toàn ý, hai người ôm lấy nhau, sáng hơn vạn vì sao rực rỡ lúc đêm tối, anh vì em vượt qua bao dãy núi cao, làm sao có tâm trạng ngắm cảnh, anh nghĩ là em có đủ can đảm, nhờ vào lời nhắn tình yêu ở khắp nơi, chỉ mong em luôn nhớ rằng, anh sẽ bảo vệ em mãi mãi, sau này chẳng cần lang thang tìm kiếm nơi xa...”

Yêu chính là một chữ... anh chỉ nói duy nhất một lần...

Em có cảm nhận được những cử chỉ anh bày tỏ...

Nguyên ý trọn đời sẽ kiên trì giữ gìn...

Cố gắng mãi không bao giờ là quá muộn

Yêu chính là một chữ... anh chỉ nói duy nhất một lần...

Sợ rằng người nghe thấy sẽ gọi lên nổi nhớ nhung...

Mặc kệ thời gian có trôi mau vẫn tìm kiếm bóng hình em...

Anh bằng lòng làm tất cả để em được hạnh phúc...

Hai người ôm lấy nhau, sáng hơn vạn vì sao rực rỡ lúc đêm tối, anh vì em vượt qua bao dãy núi cao, làm sao có tâm trạng ngắm cảnh, anh nghĩ là em có đủ can đảm, nhờ vào lời nhắn tình yêu ở khắp nơi, chỉ mong

em luôn nhớ rằng, anh sẽ bảo vệ em mãi mãi, sau này chẳng cần lang thang tìm kiếm nơi xa, yêu chính là một chữ... anh chỉ nói duy nhất một lần, em có cảm nhận được những cử chỉ anh bày tỏ, nguyện ý trọn đời sẽ kiên trì giữ gìn, cố gắng mãi không bao giờ là quá muộn, yêu chính là một chữ... anh chỉ nói duy nhất một lần, sợ rằng người nghe thấy sẽ gọi lên nỗi nhớ nhung, mặc kệ thời gian có trôi mau vẫn tìm kiếm bóng hình em, anh bằng lòng làm tất cả để em được hạnh phúc...

Yêu chính là một chữ... anh chỉ nói duy nhất một lần...

Em có cảm nhận được những cử chỉ anh bày tỏ...

Nguyện hứa trọn một đời sẽ kiên trì giữ gìn...

Cố gắng mãi không bao giờ là quá muộn...

Yêu chính là một chữ... anh chỉ nói duy nhất một lần...

Sợ rằng người nghe thấy sẽ gọi lên nỗi nhớ nhung...

Mặc kệ thời gian có trôi mau vẫn tìm kiếm bóng hình em...

Anh phải làm cho em hạnh phúc...

Chăm sóc em trọn một đời này..."

(JCV- Yêu là một chữ- Trương Tín Triết)

Bài hát này Hà Tử Tường biết, cũng từng nghe qua, giọng hát Cố Hường Bồi cũng không trong trẻo mềm mại như Trương Tín Triết mà trầm thấp lại có chút khàn khàn, bất quá Hà Tử Tường cảm thấy anh hát không hề thua kém bản gốc, thậm chí càng có cảm giác hơn, giống như anh thật sự tìm được một người như vậy, nguyện ý vì người đó mà kiên trì, làm người đó hạnh phúc chính là chuyện quan trọng nhất cuộc đời này.

Hà Tử Tường nghĩ, có lẽ anh họ thực sự đã có người mình thích.

Nghe tiếng ca trầm thấp của Cố Hường Bồi, Hà Tử Tường cảm thấy buồn bực trong lòng dần dần biến mất, chậm rãi bắt đầu buồn ngủ. Một khúc hát kết thúc, mí mắt Hà Tử Tường cơ hồ đã sắp nhắm chặt: "Anh, em muốn đi ngủ, anh cũng đừng thức khuya, nên ngủ sớm một chút."

"Ừm, anh biết. Mau đi ngủ đi, bằng không mai không dậy nổi đấy." Cố Hường Bồi cười cười nói.

"Ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

... ..

Mấy ngày kế tiếp, Hà Tử Tường vẫn như thường ngày đi làm, tan tầm, về nhà, thảnh thơi cùng Cố Hường Bồi ra ngoài dùng cơm. Những lúc phải về nhà đối mặt với Giang Lâm Nhi, tuy không thể nhu tình như trước kia nhưng cũng miễn cưỡng xem là bình tĩnh, ngẫu nhiên cũng ân cần hỏi han, cũng may mấy ngày nay tình trạng nôn nghén khá nghiêm trọng nên Giang Lâm Nhi không chú ý tới dị thường của Hà Tử Tường. Bất quá, bà Hà lại thấy rất rõ.

Trước kia con trai bà không thích ăn hành gừng tỏi củ cải trắng, cà rốt cùng vài món khác nữa, hiện giờ không chỉ chủ động gấp những món này mà còn không chút biến sắc nhai nuốt. Điều này thực sự làm bà kinh ngạc, phải biết trước kia nấu canh bỏ thêm chút rau thơm thôi là suốt bữa cơm đó con trai sẽ không đụng tới món canh. Vì thế trước giờ một là không làm những món Hà Tử Tường không thích hoặc chia ra làm hai, mà hiện giờ thì không cần nữa.

Trước kia buổi tối Hà Tử Tường luôn ngồi trước máy tính nghiên cứu những biểu đồ đồ đồ xanh xanh ngằn ngoằn, con trai nói đó là biểu đồ cổ phiếu, hơn nữa không tới mười hai giờ là nhất quyết không chịu lên giường ngủ, nhưng hiện giờ chỉ mới mười giờ đã phóng lên giường, so với bà còn đúng giờ hơn, so với người vợ đang có thai của nó còn ngủ sớm hơn.

Nga, còn một chuyện nữa, trước kia bà cứ lải nhải con trai cứ hút thuốc miết không thôi, hiện giờ tuy vẫn cầm điều thuốc không chịu rời tay nhưng lâu lắm rồi không thấy châm lửa, ‘thuốc không rời tay’ cũng chỉ là danh nghĩa.

Bà Hà thực vui vẻ, tuy không rõ vì sao con trai đột nhiên thay đổi nhiều như vậy, nhưng tất cả đều chuyển hướng tới một cuộc sống trong lành, một sức khỏe khỏe mạnh, bà thực hài lòng.

6. Chương 6: [6]

Tuy Hà Tử Tường rất muốn biết Giang Lâm Nhi bình thường tiếp xúc với những người đang ông nào, trong đó có người sau này sẽ cùng cô ta mưu tính cậu hay không, nhưng Hà Tử Tường lại không biết nên làm thế nào, cậu không phải người khó khăn luôn tra xét hành tung của vợ mình, nếu bảo cậu đột nhiên đổi tính hỏi Giang Lâm Nhi hôm nay làm gì, đi đâu, gặp ai, cậu quả thực không mở miệng được.

Mấy ngày nay thỉnh thoảng cậu sẽ dành chút thời gian cùng mẹ xem TV, có thấy vài tiết mục, tuy không nhớ tên là gì nhưng nội dung cơ bản là nói về những vụ tranh chấp dân sự cùng phân chia tài sản, có lẽ tình tiết là thật nhưng chiếu trên TV thì do diễn viên diễn lại. Có vài vụ hoài nghi chồng mình có tình nhân bên ngoài, thủ đoạn thường thấy nhất là tìm thám tử tư.

Thám tử tư? Hà Tử Tường suy nghĩ xem có nên tìm hay không, bởi vì nếu tìm thám tử, trừ phi đối phương có biện pháp ghi hình tất cả những người khác phái tiếp xúc với Giang Lâm Nhi để cậu nhận biết âm thanh mới mong tìm ra người kia. Bằng không nếu chỉ dựa vào những bức hình như trên TV thì có chụp một trăm tấm cũng không có tác dụng.

Chính là, Hà Tử Tường hiểu rõ, chụp ảnh thì dễ nhưng ghi hình ghi âm thì khác, thứ nhất, không có khả năng tiếp cận quá gần, thứ hai, ở bên ngoài có rất nhiều tạp âm, hơn nữa, cự ly quá xa sẽ không đủ hiệu quả, còn nếu hai bọn họ ở riêng thì càng khó hơn, làm sao ghi âm được!?

Sau đó, nghĩ lại tình huống đặc thù của mình, Hà Tử Tường chỉ đành loại bỏ ý niệm thuê thám tử, dù sao khoảng cách tới lúc bị bệnh còn tới bốn năm, không đúng, cậu cũng không muốn duy trì quan hệ hôn nhân tới tận lúc đó, thực tế, chỉ còn hơn nửa năm, chờ con trai chào đời nữa mà thôi.

Khoảng thời gian này Giang Lâm Nhi nôn nghén khá nghiêm trọng nên căn bản không thể xuất môn, Hà Tử Tường liền dời hết lực chú ý lên số cổ phiếu mình vừa mua mấy hôm trước.

Lúc vay tiền cậu nói trong vòng một tuần sẽ thấy thành quả không phải nói suông, thời điểm cậu sống lại cũng là lúc hai công ty vừa tung ra một ít tin tức tốt, làm cổ phiếu mấy ngày nay không ngừng tăng giá, Hà Tử Tường liền mượn cơ hội này thu hoạch khoản tiền đầu tiên của mình sau khi trùng sinh.

Hôm nay là ngày thứ chín từ khi sống lại, cũng là ngày thứ bảy vay tiền Cố Hường Bồi, là thời khắc Hà Tử Tường kiểm nghiệm kết quả trùng sinh của mình có chính xác hay không.

Buổi sáng, vừa tới văn phòng Hà Tử Tường liền mở máy tính, kiểm tra biểu đồ chứng khoán, đặc biệt là mấy loại mình đã mua, nhìn thấy kết quả thực sự giống như dự đoán, hai loại cổ phiếu kia bởi vì tin tức mấy hôm nay mà tăng vọt.

Hà Tử Tường nhếch môi cười, khẽ lăn chuột, bình tĩnh tính toán xem hai phần cổ phiếu này có thể kiếm được bao nhiêu tiền.

Bởi vì muốn nhanh chóng có thành quả làm Cố Hường Bồi yên tâm, đồng thời cũng muốn kiếm một số vốn nên Hà Tử Tường đầu tư mỗi loại một nửa tiền mượn được, mà hiện giờ, tính toán sơ bộ thì số tiền lời kiếm được đã gấp đôi số vốn ban đầu.

Hà Tử Tường thực vui vẻ, càng vui hơn chính là cậu không nói dối Cố Hường Bồi, cậu nói đều là thật. Hà Tử Tường không chút do dự cầm lấy điện thoại, muốn gọi cho Cố Hường Bồi, nhưng nhìn thời gian thì hơi khựng lại, một nhân viên bình thường như cậu có lẽ không bận rộn nhưng cấp giám đốc như Cố Hường Bồi thì khác, kia, gửi tin nhắn là được rồi.

Vì thế, Hà Tử Tường liền gửi qua một tin nhắn, sau đó bắt đầu thu lại biểu tình nhàn rỗi, tiến vào trạng thái làm việc, đương nhiên, cũng không quên bán gấp hai phần cổ phiếu kia.

Lúc này, Cố Hường Bồi đang họp thì di động vang lên một tiếng ‘ting’, âm thanh trong phòng hội nghị im ắng phá lệch chấn động, mọi người đều dừng báo cáo, quay đầu nhìn lên ghế chủ tọa, vị trí của quản lý đại nhân.

Tiếp đó nhìn thấy quản lý đại nhân thông long rút di động ra xem thử, chân mày hơi nhướng lên, đáy mắt lộ ra chút vui sướng, bất quá chỉ phút chốc sau lại khôi phục bộ dáng nghiêm nghị thường ngày, thần nhiên nhìn đám nhân viên cấp dưới: “Nghỉ ngơi năm phút.” Sau đó lưu lại một đám người trợn mắt há hốc, bản thân mình thì trấn định đứng dậy, rời khỏi phòng họp.

Thẳng tới khi cửa phòng vang lên tiếng đóng cửa ‘cùm cụp’, đám cấp dưới lập tức gờ xuống trạng thái ‘mất nhìn mũi mũi nhìn tâm cái gì cũng không biết’, tiến vào trạng thái bà tám nhiều chuyện: “Quái thật, quản lý cư nhiên rời đi trong lúc họp, này đúng là kinh ngạc a.” Trước kia chưa từng phát sinh chuyện thế này, bởi vì Cố Hường Bồi thực sự là một vị giám đốc cuồng công tác.

“Đúng rồi, này ông có nhìn thấy biểu tình của giám đốc lúc nhìn điện thoại không, tuy đã cố giấu diếm nhưng vẫn nhìn ra chút vui sướng, có phải tin nhắn của bạn gái không nhỉ?” Chuyện tình cảm của Cố Hường Bồi vẫn luôn là đề tài hot nhất của nhóm nhân viên, đó vẫn luôn là một nan đề, vì sao quản lý bộ dáng tốt, kiếm tiền nhiều, điều kiện gia đình không tệ, hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn ‘cao phú suất’ nhưng lại chưa từng nhìn thấy một sinh vật giống cái nào xuất hiện bên cạnh giám đốc.

Ngày thường giám đốc ở công ty cũng không nói tới chuyện riêng tư, mặc kệ là nam hay nữ, mặc kệ xấu hay đẹp vẫn chỉ có một thái độ duy nhất, tổng kết lại chỉ có hai cụm từ: mặt không biểu cảm cùng cuồng công việc.

“Tôi nghĩ nhất định là thế, kì thực quản lý của chúng ta không phải không có bạn gái, mà là bạn gái quá đẹp đi nên giấu trong nhà không cho chúng ta gặp, sợ...” Vốn đám cấp dưới định nói sợ bị cướp, những nghĩ lại điều kiện của bản thân thì không có tự tin nói ra miệng, cuối cùng đành chỉnh thành: “Sợ người ta gặp gió gặp nắng a.”

Nói xong, cả đám vẫn cảm thấy không hợp lý lắm, quản lý mặt lạnh chỉ biết tới công việc sao có thể là một bạn trai kiểu mẫu được a!? Ai nha, kệ đi, dù sao hiện giờ cũng không nghĩ ra đáp án nào tốt hơn.

“Ông nói xem, bạn gái quản lý là dạng người đẹp thế nào? Dạng thanh thuần lãnh tính như Lưu Diệc Phi, ngọt ngào hấp dẫn như Chí Linh, lãnh diễm như người đẹp họ Phạm, hay là một cô gái đầy sexy nóng bỏng?” Cả đám không ngừng tưởng tượng ra đủ loại hình mẫu, nhiệt tình hăng say thảo luận.

Mà hai diễn viên chính đang được YY hiện giờ đang nói chuyện điện thoại với nhau, Cố Hường Bồi trêu chọc: “Chúc mừng, nghe nói cổ phiếu tăng giá, lời không ít a.”

“Ha hử, nghe nói gì chứ, còn không phải em báo cho anh à?” Hà Tử Tường nghĩ tới có mấy chục vạn sắp có trong tài khoản, ý cười bên khóe miệng liền không dứt: “Anh, tối nay em mời khách, gọi dì dưỡng cùng mẹ em tới luôn, mọi người cùng ăn bữa cơm.”

“Tốt.” Mặc dù có chút kinh ngạc với ánh nhìn chuẩn xác của Hà Tử Tường, bất quá nghĩ tới thành tích cực kỳ xuất sắc thời đi học của Hà Tử Tường, Cố Hường Bồi cũng không cảm thấy quá kì quái, trong giới chứng khoán, một đêm biến thành triệu phú rất bình thường. Bất quá: “Em không thể vì thế mà đắc ý vênh vào đâu đó.” Bằng không một đêm biến thành ăn mày cũng không lạ.

Cố Hường Bồi không muốn thao thao bất tuyệt giảng đạo lý, anh biết Hà Tử Tường hiểu rõ, bất quá vẫn nhin không được nhắc nhở một câu.

“Ừm, em biết.” Tiếp đó hai người hẹn giờ cùng nhà hàng xong thì cúp máy.

Cố Hường Bồi nhìn màn hình biểu thị cuộc trò chuyện kết thúc, anh không để ý Hà Tử Tường sử dụng số tiền kia thế nào, lời hay lỗ cũng được, chỉ là anh không muốn thất bại gây ra ảnh hưởng không tốt hay thương tổn tới Hà Tử Tường. Bất quá, Hà Tử Tường thành công làm anh thật cao hứng, vì cậu mà cao hứng.

Mở lại tin nhắn, Cố Hường Bồi đọc lại lần nữa, khóe miệng vẫn nhin không được cong lên, tin nhắn thực ngắn, chỉ có mỗi một câu: ‘Chúc mừng anh rất nhanh sẽ có một cậu em họ triệu phú a.’

... ..

Buổi chiều tan tầm, Hà Tử Tường rời khỏi phòng làm việc, vào thang máy, cậu đã gọi về cho mẹ, nói bà tối nay không cần làm cơm, cả nhà ra ngoài ăn một bữa, mà hiện giờ cậu đang lên lầu tìm Cố Hường Bồi, ngồi xe anh về nhà đón người.

Mới vừa bước ra khỏi thang máy liền gặp nhóm cấp dưới của Cố Hường Bồi, mọi người đều biết Hà Tử Tường là em họ quản lí, liền chào hỏi: “Tối tìm quản lí à?”

“Ừm, đúng vậy.” Hà Tử Tường mỉm cười chào hỏi: “... tạm biệt.” Sau đó nhanh chóng đi tới phòng làm việc của Cố Hường Bồi.

Lúc này, Cố Hường Bồi cũng vừa hoàn thành công việc, cầm áo khoác tây trang định đi ra ngoài, nào ngờ điện thoại trên bàn đột nhiên reo vang, Cố Hường Bồi bất đắc dĩ quay lại nghe máy: “Xin chào, tôi là Cố Hường Bồi.”

“Ha ha.... Lão Cố, lão không xem là ai gọi tới à?” Đầu kia truyền tới một giọng nam sang sảng, hiển nhiên rất hiếm khi nghe Cố Hường Bồi nói chuyện lễ độ như vậy, không khỏi cười to.

“Chương Nghi.” Nghe tiếng cười truyền tới, Cố Hường Bồi không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, cái tên này lại thiếu đánh.

Tuy Cố Hường Bồi chỉ gọi tên chứ không nói thêm gì nhưng đối phương hiểu rõ không thể cười nữa, bằng không lần sau gặp mặt cứ chờ ăn đấm đi: “Chỉ là hôm nay nghe thấy tin đồn nên tò mò muốn xác nhận thôi, Cố Hường Bồi cuồng công tác của chúng ta thế nhưng lại đào ngũ trong lúc đang họp à?”

“Hừ, có gì mau nói đi, tôi đang bận.” Cố Hường Bồi nâng tay lên nhìn đồng hồ, lúc này hẳn Tử Tường đã tan tầm.

“Ồ! Gì mà gấp vậy, muốn đi tìm người đẹp à?” Bất quá đối phương vẫn là bộ dáng không đứng đắn, không chịu nói ra trọng điểm.”

“Chương Nghi, nếu không có chuyện gì quan trọng thì lần sau nói, hiện giờ tôi có việc phải ra ngoài.”

“Rồi rồi, không đùa với cậu nữa. Lần trước không phải cậu bảo tôi giúp cậu chuẩn bị hồ sơ xuất ngoại à, tư liệu đã chuẩn bị tốt rồi, để tôi gửi qua, cậu xem đi, nếu không có vấn đề thì báo tôi biết.” Chương Nghi thu hồi biểu tình không đứng đắn ban này, nghiêm túc nói.

“Ừm, tốt, kia cậu gửi qua đi. Giờ tôi có việc, chờ xem xong tôi sẽ liên lạc.”

“Ok, tôi chờ tin của cậu.”

Cố Hường Bồi cúp máy, bất quá không gấp gấp ra ngoài như anh nói mà đứng im trước bàn làm việc, về mặt u ám không rõ đang nghĩ gì.

“Anh, xong việc chưa?” Hà Tử Tường không gõ cửa mà trực tiếp mở cửa tiến vào.

Cố Hường Bồi thu hồi suy nghĩ, lộ ra nụ cười ngày thường: “À, xong rồi, đi thôi.”

7. Chương 7: [7]

Cố Hường Bồi cùng Hà Tử Tường trước tiên quay về nhà Cố Hường Bồi đổi xe, sau khi tốt nghiệp, Cố Hường Bồi liền dọn ra riêng, thuê một căn nhà hai phòng ngủ một phòng khách cách công ty không xa, trừ bỏ hai ngày cuối tuần về nhà ăn cơm, những ngày còn lại đều ở trong căn hộ này.

Bởi vì tối nay có ba mẹ anh, dì Hà cùng Giang Lâm Nhi nên từ sáng Cố Hường Bồi đã mượn bạn một chiếc du lịch bảy chỗ, dù sao xe anh cũng không thể nào chở nhiều người như vậy.

Đổi xe xong, hai người dựa theo khoảng cách xa gần trước tiên đón ông bà Cố sau đó mới tới nhà Hà Tử Tường đón bà Hà cùng Giang Lâm Nhi.

Hiện giờ, trong xe. Tuy Hà Tử Tường ngồi ghế phó lái nhưng luôn xoay người ra sau trò chuyện với bà Cố.

Hai chị em bà Cố bà Hà từ nhỏ đã có tình cảm rất tốt, vì thế sau khi kết hôn vẫn còn liên lạc thường xuyên, sau khi bà Hà ly hôn, hai nhà lại càng thân thiết hơn nữa. Đứa nhỏ hai nhà, cũng chính là Hà Tử Tường cùng Cố Hướng Bồi cũng vì quan hệ của hai bà mẹ nên rất khắn khít, sau đó bà Hà ly hôn, Hà Tử Tường trở thành một đứa nhỏ chỉ có mẹ, Cố gia liền xem Hà Tử Tường như con cháu trong nhà mà yêu thương.

Hiện giờ, bà Cố đang lải nhải trách móc Hà Tử Tường: “Tử Tường, đứa nhỏ này thực là, đã cưới vợ làm ba rồi mà vẫn không biết chăm sóc sức khỏe bản thân gì cả, chỉ mới vài ngày không gặp đã gây hấn một vòng. Tật xấu kén ăn của con sữa mãi cũng không xong, lần này nhất định phải sửa.”

Hà Tử Tường tươi cười nghe bà Cố lải nhải, một chút mất kiên nhẫn cũng không có, đời trước, sau khi Cố Hướng Bồi xuất ngoại, hai ông bà Cố vì nhớ con mà cũng xuất ngoại theo. Qua vài năm, tới lúc phát bệnh, cậu cũng không nhận được tin gia đình anh họ trở về.

Kỳ thực có lẽ gây đi thật, bởi vì khoảng thời gian này cậu cố ép bản thân ăn những món mình không thích, vì thể lượng cơm ít đi, bất quá nào có nghiêm trọng như bà Cố nói, chẳng qua vì bà quan tâm cộng thêm đau lòng nên phóng đại lên mà thôi.

Hà Tử Tường thực nguyện ý nghe bà lải nhải, với cậu mà nói, những điều này thực trân quý, là những kí ức tuyệt vời nhất. Lúc biết bản thân bị bệnh nan y cùng sắp rời khỏi trần đời, hết thấy quá khứ hết như một quyển họa, từng bức từng bức ‘lả tả’ hiện lên trong đầu, bà Cố, ông Cố, Cố Hướng Bồi, ba, mẹ, Hà Thần, còn cả vợ của cậu khi đó, Giang Lâm Nhi.

Khi ấy cậu nghĩ trước hết là làm thế nào an bài tốt cho vợ cùng mẹ, nhưng nghĩ nhiều nhất lại là cả nhà họ Cố, đặc biệt là Cố Hướng Bồi, thời kỳ thiếu niên cùng thanh niên vẫn luôn có Cố Hướng Bồi bầu bạn, giữa hai bọn họ có vô số bí mật, ngay cả lần đầu tiên mộng tinh cũng do Cố Hướng Bồi giải thích cùng chỉ dẫn.

Cậu nhớ rõ, lúc ngủ dậy phát hiện quần lót khác thường thì hoảng sợ không nhẹ, cứ nghĩ bản thân mắc phải quái bệnh gì đó, sau khi thay ra liền bỏ vào túi plastic rồi nhét vào cặp, sau đó ngay cả bữa sáng cũng không ăn, vội vàng phóng tới nhà Cố Hướng Bồi.

Vội vàng tông vào cửa, hốt hải chào hỏi di dượng rồi xông thẳng lên phòng Cố Hướng Bồi, khi đó anh đang thay quần áo, bị đứa em họ đột nhiên lao vào làm kinh hoảng một phen, hai tay đang mặc quần cũng không biết có nên mặc tiếp hay không.

Khi đó Hà Tử Tường đang hoảng sợ nên cũng không mấy chú ý, tâm tình bối rối, nhìn thấy anh họ thì hết như thấy cứu tinh, chỉ mãi mê nói bệnh trạng ban sáng của mình: “Anh, em... em hình như, có bệnh.”

“Làm sao vậy? Không khỏe chỗ nào?” Vừa nghe thế, Cố Hướng Bồi liền không để tâm tới vấn đề quần áo, trực tiếp kéo Hà Tử Tường qua sờ sờ trán, bình thường, không hề phát sốt, âm thanh cũng không giống bị cảm mạo, tiếp đó xoay một vòng, cao thấp quan sát một phen, cũng không thấy thương tích gì.

“Em.... em....” Hà Tử Tường ấp úng nửa ngày cũng không nói nên lời, chỉ đành lôi túi plastic trong cặp ra, đưa cho Cố Hướng Bồi.

Vốn Cố Hướng Bồi đang định gọi điện tới trường xin phép rồi dẫn Hà Tử Tường tới bệnh viện kiểm tra một phen, chỉ sợ có bệnh ẩn bên trong, thoát nhìn không phát hiện, nào ngờ Hà Tử Tường ấp úng nửa ngày rồi lôi một cái túi plastic đỏ trong cặp ra, Cố Hướng Bồi nghi hoặc nhận lấy, cái gì đây?

Chẳng lẽ có quan hệ tới căn bệnh của Tử Tường? Cầm lấy, nhẹ hều, không hề có sức nặng, mở ra xem thử, là vải, lôi ra hết, quần lót! Cố Hướng Bồi vẫn thực nghi hoặc, bất quá trong đầu đột nhiên xuất hiện một khả năng, liền lộn trái kiểm tra, quả nhiên nhìn thấy vài vết bạch trọc đã khô lại, thoáng chốc, Cố Hướng Bồi hiểu ra.

“Khụ khụ.” Cố Hướng Bồi có chút ngượng ngùng, vấn đề này, muốn một đứa nhóc choai choai như anh giải thích cho một đứa nhóc khác đúng là một chuyện vô cùng xấu hổ: “Cái kia, không phải sinh bệnh mà chỉ là phản ứng bình thường...” Không có cách nào khác, anh chỉ đành mang hết tri thức của mình giảng giải cho Hà Tử Tường.

Nghe Cố Hướng Bồi giải thích, Hà Tử Tường mới tỉnh ngộ gật gù: “Anh, anh nói là vì em trưởng thành rồi nên mới như vậy chứ không phải sinh bệnh?”

“Đúng vậy.” Cố Hường Bồi gật gật đầu, thực vừa lòng vì Hà Tử Tường nghe hiểu.

“Kia...” Lúc này Hà Tử Tường mới chú ý tới hạ thân khác thường của Cố Hường Bồi, chỉ mặt mỗi cái quần lót: “Anh cũng vậy à? Anh đã trưởng thành rồi đúng không?” Còn chưa dứt lời đã thừa dịp Cố Hường Bồi không kịp phản ứng vươn tay tới kéo quần lót anh, tiếp đó ánh mắt lập tức rơi vào, xem thử xem có bạch trọc giống như mình hay không.

Ngay tức khắc, Cố Hường Bồi ngay cả tâm muốn chết cũng có, nhưng muốn cản cũng không còn kịp, chỉ đành dờ khóc dờ cười nhìn vẻ mặt kỳ quái cùng uể oải của Hà Tử Tường: “Anh, anh không có cái thứ trắng trắng kia.”

“Anh...” Tuy những lời này hơi sâu xa nhưng Cố Hường Bồi cự tuyệt nghĩ xa hơn, chỉ đành tiếp tục giải thích: “Chuyện này không phải ngày nào cũng có, chỉ ngẫu nhiên mà thôi, hôm nay anh không có.”

“Nga, thì ra là vậy.” Hà Tử Tường gật gật đầu, sau đó đột nhiên áp sát người anh, nhỏ giọng nói: “Anh, chỗ kia của anh lớn hơn em a!”

Những lời này vừa nói ra, gương mặt Cố Hường Bồi liền không thể không chế đỏ lên, điểm chết người chính là bộ phận cương lên ban nãy vừa hồi phục bình thường một lần nữa không thể không chế bắt đầu trưởng lớn.

May mắn Hà Tử Tường cũng không làm thêm chuyện gì làm Cố Hường Bồi đỏ mặt tim đập, chỉ giật lấy cái quần lót của mình chui vào phòng tắm giặt giũ, sau đó phơi chung với đồ của Cố Hường Bồi, cuối cùng kéo Cố Hường Bồi đã mặc quần áo chỉnh tề cùng khôi phục cảm xúc bình thường xuống lầu dùng cơm sáng.

... ..

Mà hiện giờ, nghe thấy những lời cần nhằn cái nhai không thôi của bà Cố, Hà Tử Tường thực vui vẻ, giơ tay lên vỗ với bà: “Dì à, yên tâm đi, con cam đoan không bao giờ kén ăn, không bao giờ bỏ bữa nữa, về sau món gì cũng ăn, đồng thời cũng ăn cơm đúng giờ, sẽ là một đứa nhỏ ngoan ngoãn a.”

“Vậy con phải nhớ kỹ, phải làm hết những gì vừa nói đó.” Bà Cố bị Hà Tử Tường chọc, bật cười khanh khách. Kỳ thật bà cũng biết có một số việc không nhất định do đứa nhỏ, khi đó em gái vừa ly hôn, bởi vì gánh nặng gia đình nên không thể không ra ngoài làm việc, hơn nữa cũng nghĩ con cái đã đủ lớn, biết tự chăm lo bản thân nên có chút sơ sẩy.

Mà Hường Bồi tuy là anh họ nhưng dù sao cũng chỉ lớn hơn Tử Tường hai tuổi, từ nhỏ lại luôn cưng chiều đứa em này, cho dù biết Tử Tường kén ăn cũng không la mắng, chỉ biết ăn giúp những món Tử Tường chán ghét chứ làm gì có chuyện giám sát. Vì thể hiện giờ nó đã tập thành thói quen, có muốn thay đổi cũng khó.

“Dì, thật mà, dì phải tin con a, con thực sự không còn kén ăn nữa, ngay cả ba bữa cơm cũng ăn rất đúng giờ a.” Hà Tử Tường mở to mắt, ánh mắt thành khẩn, son sắt nói.

“Rồi rồi, có dựng làm chứng, này là tự Tử Tường nói, nói được thì phải làm được a.” Bà Cố cảm thấy trước kia đã không làm được thì bây giờ cũng không mấy khả quan (dù sao trước kia Hà Tử Tường cũng thất hứa nhiều lần rồi, mất lòng tin a), bất quá bà vẫn nguyện ý tin tưởng Hà Tử Tường, nguyện ý tin rằng cậu sẽ từ bỏ những thói quen cuộc sống không tốt kia.

“Đừng để tới lúc dì gọi tới lại bảo là chưa ăn cơm đó a.” Trước kia, bà Cố cũng từng nhắc nhở Hà Tử Tường, trước mặt thì Hà Tử Tường gật đầu đáp ứng, kết quả bà vừa quay lưng thì lại như cũ, ăn cơm không đúng giờ giấc, thậm chí là bỏ bữa. Có khi bà Cố canh tầm một giờ rưỡi gọi cho Hà Tử Tường, nhẹ nhàng hỏi một câu ‘Ăn cơm chưa?’ làm cậu trở tay không kịp.

Những lúc không kịp phản ứng thì cứ cầm di động ấp úng không biết nói gì, dù sao cũng bị lộ rồi, đương nhiên cũng có những lúc Hà Tử Tường phản ứng nhanh, vừa bắt máy, nghe thấy câu hỏi quen thuộc thì lập tức cười ha hả: “Con ăn rồi.”

Lúc này, bà Cố sẽ hỏi ăn ở đâu, ăn gì, ăn cùng với ai, đủ loại vấn đề ập tới, cho dù Hà Tử Tường có nhạy bén cỡ nào cũng không kịp phản ứng, hơn nữa, bởi vì không thường xuyên ăn cơm bên ngoài nên cũng không quá quen thuộc với các nhà hàng ăn phụ cận, muốn lập tức nói ra một địa điểm thật sự quá khó.

Nghĩ đến trước kia luôn phải ứng phó những trận đột kích của bà, Hà Tử Tường không khỏi cười khê: “Dì à, an tâm đi, lần này con tuyệt đối sẽ giữ lời, dì có thể gọi điện giám sát cùng kiểm nghiệm thành quả bất kì lúc nào a. À, nếu còn chưa tin thì đợi lát nữa hỏi mẹ con đi, dì nghe xong, nhất định sẽ nhìn con với cặp mắt khác xưa.”

“Thật sao?” Tuy bà Cố làm bộ như không tin nhưng kì thực đã tin tưởng rồi, nguyên nhân là Hà Tử Tường sẽ không nói dối với trưởng bối, hơn nữa lát nữa gặp em gái là có thể kiểm chứng ngay, có nói dối cũng không ý nghĩa.

Biết Hà Tử Tường quyết tâm từ bỏ những thói quen xấu, bà Cố rốt cuộc vui vẻ, kỳ thực, bà sớm đã bắt mặn với vợ Hà Tử Tường, là một người vợ, không đốc xức chồng mình từ bỏ những tật xấu kia, ngược lại cứ để mặc đối phương, đúng là không biết cô ta làm vợ kiểu gì nữa.

Bà Cố bất mãn như vậy chính vì từ khi gả cho Hà Tử Tường, Giang Lâm Nhi vẫn tiếp tục đi làm, đối với chuyện này, bà không ý kiến, phụ nữ nên có sự nghiệp của riêng mình, điều này rất tốt, nhưng biết rõ chồng mình ăn cơm không đúng bữa mà vẫn mặc kệ là không đúng, cứ như cô ta nghĩ rằng: cơm trưa là tự túc, bữa sáng cùng bữa tối cùng ăn ở nhà mới cần phụ trách vậy.

Nhưng cho dù đau lòng cỡ nào thì Giang Lâm Nhi cũng không phải con dâu của bà, bà cũng đâu phải mẹ chồng, không có tư cách, bất quá nghe nói bà Hà cũng từng nhắc nhở, nhưng Giang Lâm Nhi chỉ gọi có lệ một hai ngày rồi im bặt.

Bà Cố thực không biết đám người trẻ bây giờ bị làm sao, xuất hiện hội chứng xem thường sức khỏe một cách tập thể, hết Giang Lâm Nhi rồi tới Hà Tử Tường, ngay cả đứa con trai Cố Hướng Bồi của bà cũng vậy, cứ thích thức đêm, tới nửa đêm vẫn chưa ngủ, có nói thế nào cũng không nghe, quả thực là điển hình cho câu nói dạy mãi không xong.

Kỳ thực, bà vẫn hoài nghi, thói quen cuộc sống không tốt của Hà Tử Tường chính là học từ Cố Hướng Bồi, dù sao trước kia hai đứa cứ dính chặt với nhau, sau khi Tử Tường cưới vợ mới tách ra một chút.

“Thật mà, so với vàng còn thật hơn.” Hà Tử Tường chỉ còn kém gọi điện cho mẹ mình chứng thực nữa thôi.

“Được rồi, tôi tin tưởng Tử Tường.” Lúc này ông Cố mở miệng nói một câu.

Bà Cố vỗ chồng mình một cái: “Tôi lúc nào không tin Tử Tường chứ.”

Mọi người một đường nói nói cười cười tới nhà Hà Tử Tường, mọi người xuống xe, lên nhà đón bà Hà cùng Giang Lâm Nhi.

Hai người sớm đã chuẩn bị xong, vừa thấy mọi người tới thì lập tức xuất phát tới nhà hàng. Chẳng qua lần này Cố Hướng Bồi lái xe không mấy vui vẻ, vốn vì chuyện Hà Tử Tường kiểm được lời từ thị trường chứng khoán mà vui vẻ, mọi người tụ hội ăn cơm cũng không tệ, nhưng Giang Lâm Nhi vừa mới xuất hiện, không nói không rằng đã dính lấy Hà Tử Tường, còn thường xuyên bế nhào lên người cậu!

Kia cũng không nói đi, dù sao cũng là phụ nữ có thai, đi thang lầu cũng khá mệt mỏi, nhưng lúc ngồi trên xe rồi cũng cần ngã nhào vào lòng Hà Tử Tường à, ra về ân ái cho ai xem chứ! Cố Hướng Bồi tức giận, thực lòng muốn đạp ga tăng nhanh tốc độ, nhanh chóng chạy tới nhà hàng để Giang Lâm Nhi không còn nhân cơ hội được nữa, bất quá trên xe không phải chỉ có ba bọn họ, không có cách nào.

Cố Hướng Bồi buồn bực không thôi, dọc theo đường đi không nói tiếng nào, cũng không mỉm cười, bất quá anh không thể nào ngờ được, Hà Tử Tường cũng có cảm thụ giống vậy, khoảnh khắc Giang Lâm Nhi bế nhào tới cậu thực muốn đưa tay đẩy cô ta ra, nhưng nghĩ tới con trai, hơn nữa lúc này hôn nhân vẫn chưa vỡ tan nên cố nhẫn nhịn, cứ tưởng lên xe thì tốt rồi.

Nào ngờ, ngồi xe thì cô ta lại càng làm quá hơn, chỉ kém không trực tiếp ngồi lên đùi cậu nữa thôi, làm cậu ôm cũng không phải mà không ôm cũng không xong, khó chịu cực kỳ, cả chặng đường không còn vui vẻ trò chuyện mà rầu rĩ ngồi đó, nghe mẹ cùng bà Cố nói những việc lặt vặt trong nhà.

8. Chương 8: [8]

Trong chiếc bàn tròn của phòng riêng nhà hàng, mọi người ngồi thành một vòng, chẳng qua vị trí ngồi có chút kỳ lạ.

Vừa vào phòng, mọi người đều tùy ý ngồi xuống, ông bà Cố cùng bà Hà đều tùy ý chọn các vị trí bên trong, Giang Lâm Nhi thuận thể ngồi cạnh bà Hà, Hà Tử Tường tuy không muốn nhưng chỉ đành ngồi cạnh cô ta, Cố Hường Bồi vì phải đậu xe nên vào muộn chỉ còn lại ba chỗ (quanh bàn có tám chiếc ghế), vị trí hiện giờ chính là ông Cố, bà Cố, bà Hà, Giang Lâm Nhi, Hà Tử Tường.

Giữa ông Cố cùng Hà Tử Tường có ba chiếc ghế trống, nếu ngồi cạnh ông Cố thì cách Hà Tử Tường hai ghế, nếu chọn bên Hà Tử Tường thì lại cách ông Cố hai ghế.

Cố Hường Bồi hơi khựng một chút, sau đó bình tĩnh đi tới ngồi xuống cạnh Hà Tử Tường.

Hà Tử Tường cảm giác ghế dựa bên cạnh bị kéo ra sau một chút, ngẩng đầu chống lại ánh mắt Cố Hường Bồi, mỉm cười, vốn cứ nghĩ anh sẽ ngồi bên đứng, không ngờ lại chọn bên mình, tâm tình buồn bực vì phải ngồi cạnh Giang Lâm Nhi thoảng chốc sáng sủa trở lại.

Mà bên kia, ông Cố vốn cũng nghĩ con trai sẽ ngồi cạnh mình, nào ngờ lại chạy qua bên Hà Tử Tường, không khỏi trêu ghẹo: “Hiếu Vân (bà Hà) à, Hường Bồi sắp thành con trai em rồi a.”

Bà Hà đang nói chuyện với bà Cố, nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn về phía Cố Hường Bồi, bất quá không nhìn ra điểm nào bất thường, có chút nghi hoặc nhìn qua bà Cố, chị à, anh rể nói vậy là sao?

Bà Cố liếc mắt liền nhìn ra chồng mình đang nói về chỗ ngồi của con trai, bất quá chỉ cười nói: “Ông cũng không phải không biết hai đứa nhóc này cứ dính lấy nhau không rời à, này có gì mà lạ.”

Lúc này bà Hà mới phản ứng lại, cũng biết rõ Cố Hường Bồi nhỏ lớn rất yêu thương Hà Tử Tường, liền mỉm cười nói với ông Cố: “Anh rể, anh nói thiếu rồi, Hường Bồi là con trai nhà em thì Tử Tường cũng là con trai anh chị a, giống nhau thôi, chúng ta đều có hai đứa con.”

Hai vị chánh chủ đang nghiên cứu xem nên chọn món gì không hề phát biểu ý kiến với lời trưởng bối, vốn, nó chính là sự thật. Mà Giang Lâm Nhi, trưởng bối nói chuyện, cô không thể chen vào, hơn nữa đều là những chuyện trước kia, cô không hề tham dự nên chẳng có gì để nói, chỉ đành chen vào nhóm Cố Hường Bồi cùng Hà Tử Tường.

Mỗi lần nhìn thấy Giang Lâm Nhi, Hà Tử Tường đều có cảm giác có một cây gai nhọn đang đâm trong cổ họng, cả người thực khó chịu, bất quá quả thực không có cách nào, chỉ đành tuyệt phục bản thân rằng hết thấy chưa từng phát sinh, có lẽ nó chỉ là liệu pháp điều trị tâm lý tạm thời nhưng lại khá hữu hiệu, ít nhất, lúc Giang Lâm Nhi chen vào thảo luận, Hà Tử Tường cho rằng thái độ cũng giọng điệu mình cũng khá tự nhiên.

Bà Cố nhìn Hà Tử Tường cùng Giang Lâm Nhi, lại nhìn con trai nhà mình ở bên cạnh, nhin không được thở dài, vì cái gì Tử Tường nhỏ hơn hai tuổi cũng cưới vợ rồi, ngay cả con cũng sắp sinh mà con trai mình vẫn lẻ loi một thân một mình a!

Ánh mắt bà Cố vừa biến đổi, bà Hà ngồi cạnh liền nhận ra, tình cảm hai người rất tốt, tự nhiên cũng hiểu ưu sầu của chị mình, còn không phải chuyện thành gia lập thất của Cố Hường Bồi sao, trước kia cũng từng thúc giục vài lần, nhưng Cố Hường Bồi nói bản thân chưa có người thích, sắp xếp xem mắt thì lại sống chết không chịu đi, quả thực làm ông bà Cố sầu muốn chết.

Kỳ thực, Cố Hường Bồi hiện giờ chỉ mới hai mươi sáu, tuổi không lớn, nhưng so ra, Hà Tử Tường mới hai mươi bốn đã kết hôn được nửa năm, con cũng sắp chào đời, dĩ nhiên bà Cố sẽ sốt ruột, nếu con trai tạm thời không muốn kết hôn thì cũng không có vấn đề gì, nhưng nguyên nhân chủ yếu là bà chưa từng nghe nói con trai mình kết giao bạn gái.

Trước tiên cứ kết giao rồi hai ba năm sau cưới cũng được, chính là không có, một người bạn gái cũng không có, mặc kệ là hỏi thẳng con trai hay hỏi Hà Tử Tường đều nhận được kết quả là Cố Hường Bồi chưa từng nói chuyện yêu đương, điều này thực làm bà Cố sầu tới bạc cả đầu, sao con trai lại không muốn có bạn gái a?

Bà Cố tự nhận bản thân không phải một người độc đoán khó khăn, cũng không có yêu cầu hà khắc với bạn gái của con trai, nếu có, cũng chỉ là tính tình dịu ngoan, gia cảnh trong sạch, thông tình đạt lý, mặt mũi cân đối xinh xắn là được rồi, đâu cần giàu sang hay học thức uyên bác này nọ. Nếu Cố Hường Bồi không biết bản thân thích gì thì có thể thử kết giao một chút, hôn nhân là chuyện cả đời, đương nhiên phải xem ý nguyện bản thân rồi, nhưng nếu ngay cả bạn gái cũng không kết giao thì làm sao biết được dạng người nào phù hợp chứ.

Cứ nghĩ tới chuyện này thì bà Cố lại tức giận, nhịn không được lèm nhèm: “Hường Bồi à, con cũng không còn nhỏ nữa, tới khi nào mới dẫn bạn gái về cho chúng ta xem a?”

Cố Hường Bồi ngẩng đầu nhìn mẹ mình, căn bản không hề suy nghĩ, trực tiếp nói: “Không có ai vừa mắt.” Giọng điệu quen thuộc như đã nói qua ngàn vạn lần.

Bất quá, cho dù không được ngàn vạn lần thì ít ra cũng mấy chục lần, bà Cố bị lí do quen thuộc làm nghẹn lời, lần nào cũng là câu này, gì mà không ai vừa mắt, thế giới này có biết bao nhiêu cô gái chứ, chẳng lẽ không ai làm con trai bà để mắt được à? Ông Cố ở bên cạnh cũng bất đắc dĩ nhìn con trai, con ông rất xuất sắc, điều này không thể phủ nhận, nhưng cũng có rất nhiều cô gái tài giỏi, tỷ như vợ ông, bà Cố chính là một ví dụ tốt nhất, nhưng sao con trai lại chướng mắt với tất cả, quả thực là sầu chết người.

Bà Cố tức giận, trừng mắt nhìn Cố Hường Bồi định nói một phen, bất quá bị bà Hà lắc đầu kéo tay, ý bảo không nên tức giận, tiếp đó ôn nhu nói: “Hường Bồi, ba mẹ con cũng không phải muốn con kết hôn ngay, nếu cảm thấy có cô gái nào đó không tệ thì cứ kết giao thử xem, nếu hợp thì bàn chuyện cưới hỏi cũng không muộn mà.”

Bà Cố ở bên cạnh hừ lạnh, những lời này bà nói không biết bao nhiêu lần, nhưng có lần nào lọt tai đâu, trăm lần như một, ‘không có cô gái nào vừa mắt’, sau đó cho dù có nói thêm gì nữa nó cũng không thêm để ý.

“Dì, con hiện giờ thực sự không tìm được cô gái nào mình thích cả.” Bởi vì là bà Hà nói nên giọng điệu Cố Hường Bồi nhẹ nhàng rất nhiều, nhưng cũng chỉ có thế, lập trường cùng thái độ vẫn kiên định bất biến.

Nghe vậy, bà Cố có nhần thể nào cũng không nhịn được nữa, nhìn Hà Tử Tường cùng Giang Lâm nhi nói: “Hường Bồi, con làm anh họ, giờ Tử Tường đã cưới vợ, con cũng sắp sinh mà con ngay cả một người bạn gái cũng không có, sao lại không biết xấu hổ a!”

Nghe vậy, Cố Hường Bồi quay qua nhìn Hà Tử Tường cùng Giang Lâm Nhi một cái, mím môi: “Là anh họ cũng không nhất định phải kết hôn trước.”

“Con!” Bà Cố quả thực sắp bị đứa con này chọc tức chết rồi, mặt nào cũng tốt, chỉ riêng chuyện này thì nhất quyết không lùi một bước, thực sự không rõ đang kiên trì đang chờ đợi điều gì.

“Dì à, chẳng qua duyên phận của anh họ chưa tới thôi, dì không nên gấp gáp, nói không chừng không lâu nữa thôi, anh họ sẽ mang về một nàng dâu thật xinh đẹp cho dì a.” Chuyện hôn nhân của anh họ, cậu không tiện xen vào, bất quá thấy bà Cố sắp bạo phát, Hà Tử Tường nhịn không được khuyên can.

“Đúng vậy, đúng vậy, hôn nhân vốn rất cần duyên phận, chỉ là duyên chưa tới mà thôi. Hường Bồi nhà chúng ta điều kiện tốt như vậy, căn bản không lo không cưới được vợ, chị cứ để đứa nhỏ chậm rãi chọn lựa đi.” Biết cứ tiếp tục đề tài này thì không có kết quả gì, bà Hà vội vàng khuyên can.

Trước kia bà từng nghe chị gái kể hề nhắc tới vấn đề này Hường Bồi sẽ rất cố chấp, bất quá đây là lần đầu tiên chứng kiến, thật sự là kiên quyết không chịu nhượng bộ.

“Đứa nhỏ đã không muốn, chúng ta có cưỡng ép cũng không có tác dụng, đó là cuộc đời của nó, phải do chính nó lựa chọn.” Ông Cố cũng khuyên nhủ, bất quá vừa dứt lời liền nhận được ánh mắt hung ác của vợ mình. Là một người cha hiền lo toan cho gia đình, bà Cố luôn là người quát roi thúc giục, còn ông thì chuyên túm roi của vợ, sau đó khuyên bảo bà không nên đánh, khuyên nhủ nhẹ nhàng thôi.

Hiện giờ đang ở bên ngoài, bà Cố cũng không nguyện ý tranh cãi với con trai, chỉ đành nhần nhịn nén cơn tức xuống. Vừa vặn lúc này nhân viên phục vụ đẩy thức ăn vào, Hà Tử Tường vội vàng gọi mọi người dùng bữa, kể mấy chuyện cười của đồng nghiệp để thay đổi không khí, phòng ăn rốt cuộc cũng khôi phục sự vui vẻ như ban đầu.

Hà Tử Tường cũng hiểu rõ ý ông bà Cố, đời trước từng làm cha, cậu dĩ nhiên hiểu được tâm lý của người làm cha mẹ, bản thân cậu cũng từng như vậy, cho dù Tiểu Thần vẫn còn rất nhỏ nhưng cậu vẫn suy nghĩ rất nhiều. Hi vọng con mình luôn khỏe mạnh, tới tuổi tới trường thì đạt được thành tích xuất sắc, đậu đại học, tìm được một công việc tốt, tới khi trưởng thành, có thể tự lập thì hi vọng con có thể thành gia lập thất, như vậy trách nhiệm của cha mẹ mới thực sự hoàn thành.

Tuy theo lý tính cậu duy trì bà Cố, nhưng cảm tính thì không muốn nhìn thấy anh họ bị bức bách, vì cha mẹ mà phải cưới đại một cô gái nào đó, cậu hi vọng, anh họ có thể tìm được người mình thật tâm yêu thích, có thể hạnh phúc vui vẻ cả đời.

9. Chương 9: [9]

Buổi tối, Hà Tử Tường tắm xong đi ra ngoài thì thấy Giang Lâm Nhi vẫn chưa ngủ mà ngồi trên giường xem TV, bộ dáng kia rõ ràng là đang chờ cậu.

Hà Tử Tường khẽ nhủ mày, tuy khoảng thời gian này cậu đã cải biến thói quen thức đêm trước kia, nhưng cứ vậy thì giờ ngủ lại tương tự với Giang Lâm Nhi. Bất quá vì mấy hôm trước tình trạng ốm nghén khá nghiêm trọng nên đều ngủ sớm, Hà Tử Tường cảm thấy thực may mắn, không cần đối mặt với Giang Lâm Nhi.

Bất quá, hôm nay tình trạng ốm nghén đã giảm bớt, tinh thần cũng tốt lên không ít, thoát nhìn đêm nay Giang Lâm Nhi muốn trao đổi tình cảm với chồng mình một phen.

Chuyện này đời trước không phải không có, dù sao ba tháng đầu và cuối không thể làm chuyện phòng the nên trao đổi tình cảm trên tinh thần cũng thân thể cũng dễ hiểu, tâm sự vài câu, hôn môi, vuốt ve này nọ, trước kia Hà Tử Tường cảm thấy phương thức này không tồi, cũng thực nguyện ý.

Nhưng hiện giờ Hà Tử Tường không muốn, cậu không thể nào hôn lên gương mặt đã từng phản bội, từng bày mưu tính kế kia, lại càng không thể nói ra những lời thân mật buồn nôn, Hà Tử Tường có chút buồn rầu, chỉ đành lấy sợ làm ôn Giang Lâm Nhi, trốn ra phòng khách sấy tóc.

Vừa sấy vừa nghĩ biện pháp, làm sao bây giờ?

Suy nghĩ nửa ngày, tóc đã sớm sấy khô nhưng lại không nghĩ ra cách nào, được rồi, chuyện này căn bản không có cách nào cả, nó vốn là một nan đề. Điều duy nhất có thể làm là kiên trì.

Hà Tử Tường tỏ ra bình thường đi vào phòng, Giang Lâm Nhi mặc áo ngủ nhìn thấy chồng mình rất cuộc cũng vào, liền ngẩng đầu cười ngọt ngào, biểu tình Hà Tử Tường nháy mắt cứng đờ, cước bộ khựng lại, một giây sau, lại cậu tiếp tục đi tới, đồng thời hơi nhếch khóe miệng, xem như đáp lại Giang Lâm Nhi.

Hà Tử Tường vừa mới ngồi xuống giường, Giang Lâm Nhi lập tức dính lấy, kỳ thực cũng không phải Giang Lâm Nhi thích dính người, chỉ là cô phát hiện khoảng thời gian này vì nôn nghén mà mình đã vắng vẻ chồng không ít, nguyên nhân quan trọng hơn là chồng cô ở bên ngoài rất được phụ nữ hoan nghênh, trước kia lúc còn đang quen nhau, mỗi lần ra ngoài đều có không ít cô gái chú ý Hà Tử Tường, nháy mắt trên ghẹo cũng không ít, ghen tỵ hâm mộ cũng rất nhiều.

Vì thế Giang Lâm Nhi cảm thấy mình phải giám sát thật chặt, cũng may Hà Tử Tường mỗi ngày đều đúng giờ về nhà, không hề có chuyện qua đêm ở ngoài, cũng không lấy cớ xã giao mà về muộn, có một ông chồng như vậy, Giang Lâm Nhi thực vừa lòng. Ân, khuyết điểm duy nhất chính là ông chồng này không phải người lãng mạn, không hiểu tình thú, hơn nữa còn rất xem trọng sự nghiệp, thường xuyên vì bận rộn làm việc mà vắng vẻ cô.

Khoảng thời gian này chồng thay đổi, Giang Lâm Nhi thực hài lòng, cũng thực vui vẻ, Hà Tử Tường rất cuộc ý thức được vợ chồng nên trao đổi nhiều hơn, hơn nữa mấy ngày trước vì nôn nghén mà vắng vẻ làm Giang Lâm Nhi có chút áy náy, tính toán hôn nay hảo hảo an ủi Hà Tử Tường một phen.

Hà Tử Tường cứng đờ không chút nhúc nhích mặc Giang Lâm Nhi ôm mình, trong lòng không khỏi cảm thấy may mắn vì Giang Lâm Nhi đang mang thai ba tháng, nếu là khoảng thời gian trung gian, cậu thực

không biết mình làm thế nào nảy sinh hứng thú với một người phụ nữ từng phản bội mình. Tuy cậu không phải người khiết phích nhưng không phải không có nguyên tắc cùng mấu chốt.

“Tử Tường, anh nói xem nên đặt tên gì cho con?” Giang Lâm Nhi rúc vào lòng Hà Tử Tường, cô cảm nhận được cơ thể chồng mình thoảng chốc cứng đờ, bất quá chỉ nghĩ là phản ứng phản kháng vì mấy ngày nay bị vắng vẻ. Vì thế Giang Lâm Nhi nhẹ nhàng dẫn dắt đề tài, cô biết Hà Tử Tường vì chuyện sắp làm cha mà rất vui, vì thế liền chọn chủ đề liên quan tới đứa con.

Quả nhiên, đề tài này vừa nói ra, Giang Lâm Nhi nhạy bén phát hiện thân thể Hà Tử Tường chậm rãi nổi lỏng, quả nhiên, Hà Tử Tường thực sự rất chờ mong đứa nhỏ này.

Hà Tử Tường thực sự mong chờ, bất quá là mong chờ đứa con chào đời rồi có thể lập tức ly hôn với Giang Lâm Nhi, về phần cơ thể Hà Tử Tường thả lỏng, nguyên nhân là tác dụng tâm lý mà thôi. Hà Tử Tường hiểu rõ bản thân không thể cứ cứng ngắt cả đêm như vậy, Giang Lâm Nhi nhất định sẽ phác giác không thích hợp, vì thế chỉ có thể nghĩ cách để bản thân trầm tĩnh lại.

Đương nhiên, Hà Tử Tường rất thích chủ đề này, bọn họ căn bản chưa từng thảo luận tên đứa nhỏ, dù sao cũng chỉ mới phát hiện có thai, hơn nữa nam hay nữ cũng chưa biết, tuy bản thân cậu đã biết rõ.

“Em có ý tưởng gì không?” Hà Tử Tường không muốn lập tức chấm dứt đề tài này nên không thể nói ra đáp án, phải dụ Giang Lâm Nhi tán gẫu một chút, sau đó bảo cậu mệt muốn ngủ, trốn tránh quá trình an ủi thân cận kế tiếp.

“Em à, ừm... nếu là con trai, chúng ta gọi là Hà Giang đi, có cả họ hai hai đứa mình, còn nếu là con gái thì gọi là Hà Thủy, thế nào?” Giang Lâm Nhi cười hì hì nói ra hai cái tên mình vừa nghĩ ra, đại khái là cảm thấy rất dễ nghe nên cứ cười ha hả không ngừng.

Bất quá cô nàng không hề hay biết, Hà Tử Tường ngay cả một nụ cười mỉm cũng không có, hiện giờ cậu không hề có chút tình ý nào, mặc kệ là tình yêu hay tình thân, cậu đều không cảm thấy hai cái tên kia có chỗ nào dễ nghe: “Hai cái tên này rất kì quái đi.”

Mà Giang Lâm Nhi thì càng nghĩ càng cảm thấy thú vị, dễ nghe, vì thế liền đáp lại: “Đâu có, em cảm thấy nghe rất hay, anh xem, con trai thì chính là kết hợp dòng họ của hai chúng ta, mà con gái, không phải có câu ‘con gái được tạo ra từ nước’ à, vừa vặn gọi là Hà Thủy à.”

“Không còn lựa chọn nào khác à, hai cái tên này không được.” Hà Tử Tường lắc đầu cự tuyệt. Nếu là đời trước, có lẽ cậu sẽ dung túng Giang Lâm Nhi hồ nháo, nhưng hiện giờ sẽ không. Hơn nữa, tên của con trai cuối cùng không phải vợ chồng bọn họ đặt, là bà nội của nó, bà Hà đặt.

Giang Lâm Nhi không nghe được những lời trong lòng Hà Tử Tường, tự nhiên không biết chồng mình không còn là người chồng nuông chiều yêu thương mình ngày xưa, mà là một người chồng trở về sau khi bị mình phản bội, thương tổn: “Không chịu, em thích hai tên này, chúng ta dùng nó đi, được không?” Giang Lâm Nhi làm nũng.

“Tên đứa nhỏ phải hỏi ý kiến của mẹ, còn nữa, hiện giờ cũng chưa biết là trai hay gái, cứ để sau này rồi quyết định.”

Giang Lâm Nhi bất mãn, còn định nói thêm gì đó nhưng Hà Tử Tường đã kéo cô nằm xuống: “Ngủ sớm chút đi, giờ cũng không còn sớm, hơn nữa ngủ sớm sẽ tốt cho thân thể em hơn, giờ em đang có thai, phải chú ý.”

Giang Lâm Nhi gật gật đầu, bị Hà Tử Tường nhét vào trong chăn, nửa ngày sau mới phát hiện không đúng, cô đã quên mất chuyện phải trao đổi tình cảm với chồng rồi.

Bên này, Cố Hường Bồi trở lại căn hộ mình thuê, có chút buồn bực tháo cà vạt, đi vào phòng sách, mở máy tính, vào hộp mail, nhìn file tư liệu xuất ngoại, con chuột lay động một chút nhưng không lick mở. Trong đầu anh hiện lên những lời thúc giục kết hôn cùng so sánh với vợ chồng Hà Tử Tường, Giang Lâm Nhi của mẹ.

Đúng là một cặp kim đồng ngọc nữ đẹp đôi! Cố Hường Bồi lạnh lùng nhếch khóe miệng, vút con chuột qua một bên, cả người ngả ra lưng ghế, anh cứ cảm thấy khoảng thời gian này Hà Tử Tường có chút không thích

hợp, không phải là mấy chuyện thay đổi, đối với anh, Hà Tử Tường có thay đổi thế nào thì vẫn là Hà Tử Tường, điểm không thích hợp chính là thái độ đối với Giang Lâm Nhi.

Tử Tường thích Giang Lâm Nhi, này không thể nghi ngờ, cho dù không tới mức yêu nhưng chắc chắn có hảo cảm, chỉ là mấy ngày nay, căn bản không nghe Hà Tử Tường nói về Giang Lâm Nhi, không phải nói Hà Tử Tường cứ mở miệng là Giang Lâm Nhi, nhưng ít nhiều gì trong lúc nói chuyện phiếm sẽ nhắc tới, nhưng mấy ngày nay hoàn toàn không có, một lần cũng không.

Khụ khụ, vốn ba chữ Giang Lâm Nhi là một cụm từ khá miễn cảm với Cố Hướng Bồi, vì thế anh tự nhiên sẽ đặc biệt chú ý.

Hơn nữa Giang Lâm Nhi còn đang mang thai, Tử Tường vẫn luôn hi vọng có được một gia đình đầy đủ, hạnh phúc, còn có tối nay, lúc Giang Lâm Nhi nhào vào lòng Hà Tử Tường khi ở trên xe, anh rõ ràng nhìn thấy cơ thể Hà Tử Tường cứng nhắc, nắm tay siết chặt tỏ rõ Tử Tường đang rất tức giận nhưng cố ẩn nhẫn.

Chẳng lẽ, Giang Lâm Nhi đã làm việc gì đó làm Tử Tường tức giận? Hoắc, có thể ác ý suy đoán là tình cảm giữa bọn họ đã tan vỡ, hoặc Tử Tường phát hiện ra mình căn bản không thích loại con gái thế này, hơn nữa càng lúc càng chán ghét?

Nếu thật là vậy, Cố Hướng Bồi biểu thị anh thực vui sướng, mặc dù có chút không phúc hậu nhưng phúc hậu làm sao đo lại tình yêu, vì thế, nó chẳng đáng cân tiền nào.

Nghĩ nghĩ, Cố Hướng Bồi không mở tập tin kia, có lẽ sự tình không phải không có đường sống như anh nghĩ, hẳn nên chờ thêm một khoảng thời gian.

... ..

Hôm sau vẫn đi làm như thường ngày, vừa mới tới công ty, vào phòng làm việc ngồi xuống, nước còn chưa kịp uống ngụm nào thì cửa vang lên ba tiếng gõ, tiếp đó không chờ anh phản ứng, cửa đã bị đẩy ra.

Phương thức này căn bản không cần suy đoán, trong số người anh nhận thức, trừ bỏ Chương Nghi, không còn ai bất lịch sự như vậy: “Chương Nghi, cậu không thể chờ tôi nói một tiếng ‘vào đi’ được à?”

“A, không được.” Chương Nghi lắc đầu, nghênh ngang ngồi xuống trước bàn làm việc, cười hì hì nói: “Dù sao cũng đã vào rồi, cậu có nói hay không cũng vậy.”

Chương Nghi là bạn thời đại học của Cố Hướng Bồi, là giám đốc quan hệ công chúng.

“Ai, tôi chính là tới xem xem người đàn ông đau khổ của chúng ta đã xem mail chưa, tôi đang chờ câu trả lời đây a.” Chương Nghi cũng là người duy nhất biết tính hướng cùng tình cảm của Cố Hướng Bồi dành cho Hà Tử Tường, cũng vì biết anh yêu một người nhiều năm như vậy vẫn không chịu tiến công mới đặt cái biệt danh người đàn ông đau khổ kia, cứ mãi yêu thầm mà không dám biểu lộ tâm ý. Đến bây giờ thì đã biến thành không thể biểu lộ, dù sao người ta cũng đã kết hôn rồi, tuy đồng tính không sao nhưng tiêu chuẩn đạo đức thì vẫn phải có, kể thử ba này kia, không tốt không tốt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-nhat-dang-dich-nhan-sinh>